

הסברית

מסע קסום על כוחם של זיכרון,
אהבה והזדמנות שנייה.

יא הזיכרונות

פיונה ואלפי

פיונה ואלפי

ים הזיכרונות

מאנגלית: יפעה הדר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

פיונה ואלפי
ים הזיכרונות

Fiona Valpy
SEA OF MEMORIES

Text copyright © 2018 by Fiona Valpy
Hebrew language copyright © 2022 Ahavot

עורכת: תמר לנדא
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן־דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות ליציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2024

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2024

מסת"ב 978-965-7029-459 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לזכרה של סבתי האהובה
אי.טי ('מילי') מקרוונלד
1906-2008

סובניר (ש"ע) מזכרת; מתנה לזיכרון,
לשם היזכרות בעבר.
[צרפתית, לא פורמלי: עֵלָה בזיכרון;
להיזכר] *se souvenir*

אני זוכרת את היום ההוא, שנטווה מאריג זהב,
כאשר ים חלק כמשי נפרש אל האופק הרחוק
והרוח הברישה את עשב החוף הבהיר,
מאה הברשות, למען יבריק.
צעדנו אל קו החוף, רוחצים את רגלינו בגלים
הצלולים כהבטחות, נאנחים על החול.
צדף, בוהק בין סרטי האצה הכהים,
לכד בתוכו את השמש, הירח והכוכבים.
עודו שמור בכיס מעילי, קימוריו
נוצרים בבטחה את אותו היום, לנצח.
אלה דלרימפל

2014, אדינבורו

'ברוכים הבאים לבית הדיור המוגן דראמביג'. המילים על השלט סותרות את עמידתי בגשם זלעפות, בצד הלא נכון של דלת הזכוכית, משתופפת מעט כדי להצמיד את אוזני עד כמה שאפשר לאינטרקום, בתקווה שמישהו שמע אותי לוחצת על הלחצן ויגיב. אני מתקרבת עוד קצת, מנסה להיצמד אל הקיר מתחת לגגון המרזב הצר המטפטף אפילו עוד יותר מים על גבי. הרוח תולשת צברי עלים מצהיבים מעצי הדולב המקיפים את בניין האבן האפור ומטיחה אותם בחלונות, אליהם הם נדבקים לרגע לפני שהם נשטפים, עם יובלי טיפות הגשם, אל החצץ. אני מציצה בשעוני, קצרת רוח, מוחי כבר טרוד במתרחש בבית – האם דן יתמודד? האם יזכור את התרופות של פין? – אז אני לוחצת שוב על הלחצן, הפעם הלחיצה ארוכה ותקיפה יותר.

"סליחה שנאלצת לחכות. תוכלי בבקשה לחתום כאן?" פקידת הקבלה מושיטה לי לוח ועט. אני פושטת מעליי את מעילי ספוג המים, כדי ששרוולו לא יטפטף על המשטח הממורק של שולחנה. "האם ביקרת אצלנו בעבר?"

אני מנידה בראשי לשלילה, כותבת את שמי ואת התאריך. בטור שבראשו כתוב "מבקרת" אני מציינת את שמה של סבתי, 'גברת א. דלרימפל'.

היא הופכת את הדף כדי לקרוא מה כתבתי. "אהה, באת לבקר את אלה? נחמד. היא משתלבת יפה, ובנה מבקר אותה בקביעות, אבל יהיה נחמד בשבילה אם יהיו לה עוד אורחים."

אשמה גורמת לי להתקפד מעט. אני רוצה לומר לה שלא יכולתי להגיע קודם לכן – אני עובדת במשרה מלאה כמורה, את יודעת, לבן שלי יש בעיות, ולא קל לי למצוא את הזמן... אבל אני בולעת את התירוצים, מותחת את שפתיי בחיוך מנומס, ומעבירה את אצבעותיי בקווצות שערי הפרוע שכבר מתחיל להתקרזל באוויר הלח והחמים של בית הדיור המוגן.

הייתה זו שיחת הטלפון שקיבלתי מדודי, רובי, שהובילה לביקור. "היא תשמח לראות אותך, קנדרה, אם תמצאי זמן לזה. היא רוצה לבקש ממך משהו. אבל אני חייב להזהיר אותך, היא לא חזקה במיוחד בימים אלו. את תבחיני בשינוי שחל בה מאז שראית אותה לאחרונה בבית. היא הרבה פחות מרוכזת עכשיו." נימת קולו הייתה עדינה, אף שהיה בה רמז לתקיפות, שהגבירה את תחושת האשמה שלי על שלא ביקרתי אותה לפני כן. אבל אימי אינה קרובה לסבתא אלה – בגלל איזה סכסוך מסובך ומושתק בין אם לבת – ולכן לא היינו כל כך בקשר כשבגרתי. זה הופך את הביקור להרבה יותר מורכב. ספק אם אספר לאימא שביקרתי היום בדיור המוגן. זה עלול להישמע ככגידה, גם אם אני לא יודעת בדיוק למה. אני יודעת שאם אזכיר את זה כבדרך אגב, ולא משנה עד כמה אגבי יהיה האזכור, בצד השני של הטלפון תהיה משיכת אף מיידית ולאחריה שינוי לאלתר בנושא השיחה.

"קומה שנייה, לכי ישר עד הסוף. היא בדלת האחרונה מצד שמאל." פקידת הקבלה מכוונת אותי בחיוך מקצועי.

ריח סמיך ומעיק של כרוב מבושל מחלחל מתחת לדלתות חדר האוכל ומתערבב בניחוחות מטהר האוויר וחומרי החיטוי. צעדיי נבלעים בשטיח הכחול העבה. אני מחליטה שהמעלית תהיה קלאוסטרופובית עוד יותר ועולה במדרגות, תזכורת שעליי להיות אסירת תודה, לפתע, על היכולת להשתמש ברגליי. כשאני מטפסת לקומה השנייה, אני כבר מזיעה והקרקפת שלי מעקצצת מחום גופי.

אני מרחיקה מעורי את הצווארון הגבוה של סוודר הצמר שלי, מקווה שכך אצליח להצטנן מעט, מנסה לנשום. איך סבתי מצליחה להסתגל לחיים באווירה מחניקה של המוסד הזה, אני תוהה, לא משנה עד כמה הוא נקי וחמים? האם אנשי הצוות אדיבים? האם היא מטופלת היטב? האם חסרה לה העצמאות שהייתה מנת חלקה בביתה הנעים במורנינגסייד, האם חסרים לה החללים הגדולים והתקרות הגבוהות, החדרים המלאים בחפצים שנאספו במהלך חיים שלמים? או שמא כל אלה כבר אינם חשובים לה? האם שכחה אותם, כפי שהיא שוכחת כל כך הרבה בימים אלו? דומה שמוחה נפטר מזיכרונות בדיוק כפי שהשליכה רבים מחפציה, מצמצם את קיומה לדברים החיוניים ביותר. ממזער לא רק את מקום הלינה שלה, אלא גם את חייה, את כל ישותה, ככל שימיה מתקרבים לקיצם.

על הדלת האחרונה מצד שמאל יש שלט עם המספר שתיים-עשרה, תחתיו מסגרת מתכתית קטנה ובה כרטיס שם: 'אלה דאלרימפל', כתוב בכתב יד מעוגל ומסודר. כתב יד של אדם צעיר, לא כתב ידה הנטוי והאלגנטי, המתעגל ורוטט בימים אלו על כרטיסי הברכה שהיא שולחת בחג המולד.

קול טלוויזיה בעוצמת שמע מוגברת, עולה מהחדר בצד השני של המסדרון. אך כשאני משתהה רגע מחוץ לדלתה של סבתא אלה, רק דממה עולה מצידה השני. אני מקישה בעדינות. אולי היא ישנה. אוכל להשאיר פתק, לעזוב בלי להפריע לה, לחזור הביתה בזמן לוודא שפין בסדר, להתחיל בהכנת ארוחת הערב ולהמשיך בבדיקת עבודת שהבאתי איתי הביתה; שלושים ואחד מאמרים בנושא 'מי אשם בטרגדיה המתחוללת במקבת?' אני חוששת שיתברר שחלק מהעבודות האלה הן טרגדיות בפני עצמן.

הדחף להסתובב ולעזוב גדול. אחרי הכול, עכשיו אוכל, בכל הכנות, לומר שניסיתי לבקר, ומצפוני יהיה נקי. במקביל, איני יכולה שלא לשים לב לרתיעתי מהחזרה הביתה. בימים אלו, נדמה שאני מרגישה ככה תמיד, יודעת שכשאיכנס הביתה אחשוש לפגוש בעיניו של דן, לראות בהן שביב תבוסה שנמצא שם כל הזמן עכשיו, מלווה

בתחושת אשמה שהוא לא מצליח להסתיר כשהוא רואה אותי נכנסת, עייפה, מיום עבודה נוסף. שנינו ננסה להעמיד פנים שהכול טוב. הוא ינסה להיות גיבור, להיות חיובי בנוגע למועמדות האחרונה שהגיש, ואני אנסה להיות קלילה וזורמת בנוגע ליום שלי, להעלות חיוך על פניי, לספר איזה סיפור מצחיק על משהו שאמר אחד הילדים בבית הספר. אבל שנינו נדע. על אף שאנחנו מנסים להגן זה על זה, אנחנו מאוד מודאגים מהמצב הכלכלי השוטף, ואף יותר מהעתיד. מה צופן העתיד לבן הנהדר והבלתי נגיש שלנו? פין היה תינוק קשה מההתחלה, והרופאים ייחסו את הרפיון, שהתחלף בהתקפים נוראיים ומפחידים של זעם, לגזים או לצמיחת שיניים או לאיזה 'ירוס' עלום ולא מוגדר. ואז, כאשר מלאו לו שנתיים התחוויר להם שבעצם מדובר ב'עיכוב התפתחותי משמעותי' והתחילו לשלוח אותנו למומחים שאבחנו לבסוף שמדובר באוטיזם. כל יום מאז הוא מאבק מתיש, בין אם אנחנו מנסים לעזור לפין להתמודד עם הכעס והאימה שלו, ובין אם אנחנו נאבקים ברשויות ומנסים לזכות בסיוע נוסף בשבילו. ואף שרן ואני מלבישים את הדברים בהילה חיובית במהלך היום, תמיד נתגלע בינינו אותה תהום נוראית דווקא בלילה, כאשר שנינו שוכבים במיטה, מרוחקים קילומטרים זה מזה. אז נדמה כאילו אנחנו טובעים כל אחד בים הדאגות, לא מסוגלים להושיט יד ולמשוך זה את זה לחוף מבטחים. אנחנו נסחפים הרחק יותר ויותר זה מזה, לא מסוגלים עוד למצוא כוחות להילחם בזרמים התחתיים המושכים אותנו אל המצולות.

אחות יוצאת מהחדר ממול, נושאת בידה משהו מכוסה במגבת. היא שולחת אליי חיוך נמרץ וענייני, ואני מסתובבת חזרה לדלתה של אלה ודופקת עליה שוב, הפעם קצת יותר בתקיפות. קולה הרך של סבתי, סרוק ושחוק כמו תקליטיה הישנים, המסתובבים במהירות של שבעים ושמונה סיבובים לדקה, מזמין אותי במילה "יבוא."
 "זו אני, סבתא, קנדרה. באתי לראות מה שלומך." קולי נשמע מזויף באוזניי, יש בו עליצות מוגזמת של מצפוני, שאינו נקי. אני לא יודעת אם היא תזהה אותי. פעם באתי לבקר אותה בבית

והיא קראה לי רונה, ופניה חרושי הקמטים הפציעו בחיוך זוהר של עונג והקלה, כשחשבה שבתה חזרה סוף-סוף לבקרה. "אני לא רונה, אני קנדרה. בתה של רונה, זוכרת? אימא תבוא לבקר אותך יום אחד, אני בטוחה בזה." והגיע הזמן שהיא תעשה את זה, לפני שיהיה מאוחר מדי, חשבתי לעצמי ולא הוספתי. היא לא חזרה לאדינבורו במשך שנים, מסרבת לבקר את אימה, משאירה הכול לדוד רובי, אפילו את המעבר לדיוור המוגן, את פינוי הבית ואת העמדתו למכירה. אבל אני יכולה לראות שהיום הוא יום טוב. עיניה של סבתא בוהקות, מוחה חד.

"קנדרה, יקירה, איזה יופי. תיכנסי ותשבי. אבל את ספוגה לגמרי! בואי, תתלי את המעיל שלך ליד הרדיאטור כדי שיתייבש קצת. איזה יום נורא יש בחוץ."

אני מחבקת אותה ומבחינה עד כמה היא שברירית, עד כמה עדין עור לחייה אל מול עורי.

אני גוררת כיסא קרוב יותר לשלה ובוחנת את החדר. רובי ואשתו ג'ני עשו עבודה טובה, כשסידרו את מעט החפצים שניתן היה להביא מהבית, והפכו את החדר, על קירות המגנוליה הסתמיים והשטיח בצבע בז' שהיו בו, למשהו קצת יותר אישי ומנחם.

הציורים של אלה מהבית נתלו, והאהוב עליי ביותר – ציור החוף וסירת המפרש – תלוי על הקיר ממול, שם היא יכולה לראותו ממיטתה. על הרצפה נפרשו שני שטיחים ישנים, צבעיהם עדיין נותרו בעינם על אף היותם בלויים מעט פה ושם, שחוקים מאלפי צעדים שעברו עליהם במרוצת השנים. הספרים והקישוטים שלה מסודרים על מדפים אותם התקין רובי על שני הקירות הפנויים בחדר, ומתחת לחלון המשקיף החוצה מעל צמרות העצים אל המקום בו טירת אדינבורו צפה במרחק, מוארת, כמו מפליגה על ים ענפים שָׁבַע סערות.

על הארונית לצד מיטתה עומדת קערית כחולה ועדינה, משורגת חוטי זהב טהור, העוברים בה כמו ברכים, וכתוכה חופן צדפים. הצדפים הללו בעלי חשיבות גדולה כלשהי. אין בהם שום דבר מיוחד; הם מבחר צנוע של אדם המהלך בחוף. עם זאת, העובדה ששמרה

עליהם מעידה על כך שיש בהם יותר מכפי שנדמה: אולי זיכרונות אצורים מחופשות עבר, מזכרות מימים עברו בהם בילתה בחופים רחוקים שטופי שמש, רוח וים. אני כובשת את הרגש העולה לפתע בגרוני.

“איך את מסתגלת, סבתא?”

אני יודעת שהמעבר לא היה קל בשבילה, שהיא רואה בו הוראה בתבוסה, סוף, ואני רואה מבט של עצב מבצבץ בעיניה לשמע שאלתי. אבל היא מייד מתעשתת, חיוך של רוגע מוכר מופיע על פניה כשהיא עונה, “הו, הכול בסדר, בעצם. המקום הזה לא היה נורא כל כך אלמלא היה כה מלא באנשים זקנים.”

אני מהנהנת, מחייכת אליה בתגובה. “אני מבינה. ובגיל תשעים וארבע, את מוציאה את עצמך מתיאור זה, אפשר להגיד?”

“כמובן.” היא מרימה את גבותיה בהבעה של תום מעושה. “על אף שהמראה עלול להוליך שולל, אני בעצם רק בת שבע-עשרה, אם לא אכפת לך. האמת, יש לי תיאוריה ולפיה מי שחי שנים רבות כמוני, הזיכרון יבחר באיזה גיל ירצה להיות; והיום ראשי חוזר לשנתו השמונה-עשרה.”

אני מביטה בה בחשדנות מסוימת, חוששת שמא היא שוב שוגה בדמיונותיה, אולי זיכרונה מתעתע בה, שוב איבר קשר עם האירועים האחרונים, והיא חוזרת לעבר, נגזלת מאיתנו אט-אט בתרגיל האכזרי הזה של המוח ההולך ומזדקן.

אבל עיניה ממוקדות ללא עוררין, צופות בי בתשומת לב. נראה שהבחינה בהבזק הדאגה המסגיר בהבעת פני מפני שהושיטה את ידה לאחוז בדי.

“אל תדאגי, קנדרה, אני צוחקת איתך. אני לגמרי פה היום.”

אני מסמיקה ומניחה את ידי השנייה על ידיה, מסתובבת אליה. ההכרה שהיא יודעת – שהיא מודעת לנפילות הזיכרון שלה, להבהוב המפחיד והאפל של להבת הנר שעד כה תמיד בערה באופן כה יציב – מכה בי בפתאומיות, מעלה שוב גוש בגרוני, משתיקה אותי.

“אולם,” היא ממשיכה, “אני יודעת שאני מאבדת את שפיותי.” היא

לוחצת את ידי כשאני מנסה למצוא את המילים המתאימות למחות על דבריה, להגיד לה לא, זה לא נכון, את בסדר, כאילו ביכולתם של השקרים האלה לשפר את המצב אצל שתינו.

"לא, יקירה, זו האמת. אין טעם להעמיד פנים שזה לא. ולכן אני רוצה לבקש ממך טובה. את יודעת לכתוב, ועכשיו, כשאני כאן" – היא מסמנת בראשה לעבר החדר המקיף אותנו, החלל היחיד שנותר לה – "יש לי המון זמן פנוי וראש מלא זיכרונות. ולכן, לפני שאשכח את כולם ובאמת לא יישאר דבר, הייתי רוצה שתעלי אותם על הכתב בשבילי. שתספרי את הסיפור שלי. את מוכנה לעשות את זה בשבילי? אני זוכרת שפעם אמרת שאת רוצה להיות סופרת. הנה הזדמנות לממש את הכישרון שלך."

"טוב, את יודעת מה אומרים: 'אלו שיכולים, עושים; אלו שאינם יכולים, מלמדים.' אבל כמוכן, סבתא אלה. אשמח להעלות על הכתב את זיכרונותייך. הבעיה היחידה שלי היא זמן. אני יכולה לבוא לבקר אותך רק אחרי הלימודים, אף על פי שאני מניחה שאוכל לבוא לעיתים קרובות יותר בחגים. אבל אסור לנו לשכוח את פין..."

אני משתתקת, נתקפת שוב אשמה. כמוכן שאוכל לנסות לפנות יותר זמן, אבל דן לחוץ כל כך עכשיו, תקוע בבית כל היום עם הבן המקסים והמאתגר שלנו. אני יודעת שזה קשה לו כל כך, התזכורות הבלתי פוסקות ל'שונני' של פין, לייסורי הדאגה באשר לעתידו... באשר לאופן בו יתפתח האוטזים שלו כשיתבגר? מי ידאג לו לאחר מותנו? וכדרך להסיח את דעתו, דן מבלה כל רגע פנוי בניסיון לשלוח עוד מועמדויות למשרות פנויות, אך תקוותו להצלחה קלושה. החדשות היחידות בימים אלו רעות; עמיתים לשעבר שפוטרו גם הם ויותר מדי מכתבי דחייה הדוחקים את בעלי לשפל של כל הזמנים.

אלה מהנהנת, משחררת את ידיי ופונה לפתוח מגירה בשידת הלילה מאחוריה.

"אני יודעת עד כמה את עסוקה, יקירה, ואני לא רוצה להעמיס עלייך יותר. לכן ביקשתי מרובי להביא לי את זה." היא מראה לי רשמקול קטן. "אני מציעה שאקליט את זיכרונותיי כאן, ואמסור לך

את הקלטות לתמלול בזמנך החופשי, בנוחות של ביתך. אתן לך גם את המחברות האלו עם גזירי העיתונים – אולי הן יעזרו לך לדמיין הכול, להחיות אנשים ומקומות.”

קופסת נעליים קשורה בסרט וקופסת כרטיסים גדולה יותר מונחת על הרצפה לצד המיטה, בתוכן מה שנראה כמו ערמת אלבומי תמונות כרוכים בקרטון. אני מרימה את אלבום התמונות העליון ופותחת בעמוד אקראי. תמונה של אימי כילדה צעירה מביטה בי בעיניים רציניות מהדף השחור. מתחת לתמונה נכתב בדיו לבן – נראה שהיה לה עט מיוחד למטרה זו – בכתב ידה הנאה של סבתא אלה, 'רונה, גיל '8.

אני נושאת את מבטי כדי לפגוש שוב במבטה של אלה, תוהה, בפעם המי יודע כמה, מה בדיוק קרה בין סבתא ואימא, מה יצר את המרחק ביניהן. הוא יושב שם כמו שדה קרח, קפוא, בלתי עביר ומלא שסעים וסדקים שהחיים העמידו ביניהן.

אלה מניחה שוב את ידה על ידי, אחיזתה חזקה יותר הפעם, נימה של דחיפות בקולה.

” בבקשה, קנדרה. זמני הולך ואוזל. לפני שיהיה מאוחר מדי, לפני שאשכח הכול ולא יישאר מי שיספר, בבקשה, את מוכנה בבקשה לכתוב את הסיפור שלי?”

אני שבה ומביטה בתמונה שעל הדף, של ילדה בחולצה לבנה ועניבת בית ספר מפוספסת, שערה הבלונדיני החלק מוסט מפניה בקשת פלסטיק, חידה בעיניה הכהות. ומתחוור לי שסבתי לא רק מבקשת ממני משהו. היא גם מציעה לי משהו. אולי הסברים. ודאי תובנה.

כשאני מביטה בקופסת האלבומים, אני מבינה כמה מעט אני יודעת על חייה של סבתי. בגלל הסכסוך עם אימי, לא ראיתי אותה הרבה כשהייתי צעירה, ורק כאשר הגעתי לבית מוֹרְי להכשרת מורים, רק כשפגשתי את דן ונישאתי לו, התחלתי להיפגש עם סבתי מאדינבורו לעיתים קרובות יותר. הייתי שקועה בחיי, בכל הסחות הדעת שזימנו לי, ולא ראיתי בה יותר מקרובת משפחה קשישה, שנמצאת ברקע כדי

להכביד על מצפוני מפעם לפעם, בכל פעם שרובי וג'ני נסעו או היו טרודים בענייניהם.

אז עליי להודות שאני סקרנית להציץ באלבומים ובתמונות מעברם של אימא ושל דוד רובי. ללא ספק יהיו שם גם תמונות של סבא, דמות הזכורה לי במעורפל מילדותי, שנפטר כשהייתי בת שבע. אני זוכרת את הנסיעה הארוכה מלונדון צפונה להלוויה; כנסייה סקוטית פרוצה לרוחות; אימי מתייפחת, לא מתנחמת למרות כל מאמציו של אבי; עוגיות ומיץ תפוזים בביתה של סבתא אלה לאחר מכן. לא נשארנו ללון שם, אף שהיו המון חדרים פנויים. "אני מעדיפה ללון אצל רובי," שמעתי את אימא אומרת לאבא, קולה גבוה ורם מדי לפתע...

אני מחזירה את תשומת ליבי אל הכאן ועכשיו, רואה את הבעת פניה של סבתי, עירוב של שאלה והזמנה.

"בסדר, עשינו עסק." אני מחייכת אל סבתא אלה והיא זורחת אליי בהקלה.

"קיוויתי שזה מה שתגיד! הנה שתי הקלטות, וביקשתי מרובי שיקנה עוד רשמקול אחד, כדי שתוכלי להאזין להן בבית." היא מניחה מעטפה עבה וגבשושית על האלבומים שבקופסה. "וקנדרה, ספרי את הסיפור בדרכך. קחי את מילותיי ואת התמונות שלי ותכתבי את זה כמו שצריך. תנצלי את הכישרון הזה שלך. כדי שאחרים יוכלו לקרוא את זה, להבין."

אני שבה ומהנהנת, מודעת שוב לדחיפות החבויה בדבריה. לפתע אני מודעת גם לשני זוגות עיניים הננעצות בי, אומדות אותי בציפייה: עיניה של אלה, ועיניה של אימי מהצילום המונח באלבום שבחיקי.

חלק ראשון

1938, איל דה רה

נערה עמדה על המזח, התבוננה במעבורת שתיקח אותה אל האי, חורשת בדרכה אליה את המים הכחולים.

היא הניחה מידיה את תיק הנסיעות העשוי עור בצבע קרם, הורידה מכתפיה את הז'קט שלבשה, משתחררת מאיסורי תפריי המוקפדים, מניחה לשמש הצרפתית החמימה ללטף את עורה. זרועותיה היו חיוורות אחרי החורף הצפוני הארוך, והאביב לא הופיע כלל באותה שנה; היא הרגישה כפרפר, העולה מתוך פקעת הגולם, מגלה את כנפיו לפתע ופורש אותן למלוא רוחבן, רוחץ בחום, באור ובצבע.

הרוח – נשימת אפו הרכה של האוקיינוס האטלנטי רחב הידיים הפושט את זרועותיו לעברו האחר של העולם, שמעבר לגבולות האי הנמוך – בידרה את שיער הרבש המשתפל על כתפיה, מצננת את צווארה ואת לחייה הסמוקות.

המסע מאדינבורו היה ארוך, עמוס חוויות חדשות ומסעירות. היא הייתה עייפה אלמלא הייתה נרגשת כל כך בצפייה לפגוש את מארציה, המעבורת המתקרבת מקרבת עימה את המשוכה, יותר מתמיד. אימה, שליוותה אותה עד למעבורת – למרות מחאותיה של אלה שבגיל שבע־עשרה תוכל להסתדר היטב לבדה – ישנה שנת ישרים על מיטה סמוכה, ברכבת הלילה ללונדון. נשימתה הקצובה

התערבבה בשאון הגלגלים על הפסים, ולפרקים אף בשאגה מבהילה של רכבת אחרת שחלפה בחשכה.

אולם אלה, המורגלת בדממת חדר השינה שלה בפרבר המוריק בדרום אדינבורו, לא הצליחה לעצום עין. לא שזה הפריע לה. היא הייתה נרגשת מדי, ראשה סחרחר לקראת המסע הצפוי לה, הקיץ בחוץ לארץ נפרש לפניו כהבטחה. לכן, היא שכבה במיטה הצרה, המוצעת סדיני כותנה מעומלנים ונוקשים ושמיכת צמר אפורה, שהאותיות LNER – הרכבת של צפון מזרח לונדון תפורות עליה באדום, מיטלטלת ומתרגלת בראשה ביטויים בצרפתית. טוב ויפה ללמוד צרפתית בכיתה בבית הספר, ואף לזכות בשבחיה של מדמואזל מוריי, אבל אלה חשדה שמבטאה של מורתה מושפע רבות מהחיים במורנינגסייד. הצרפתית נשמעה שונה מאוד בתקליטים הישנים שאימה נהגה לשמוע, מחייכת בחולמנות כשהאזינה למוריס רנו שר, מעלה זיכרונות מהתקופה בה ראתה אותו מופיע כשהתגוררה בפריז כילדה קטנה. "את יודעת, אלה, את חייבת לגור במדינה אם את באמת רוצה לדבר בשפתה," היא הכריזה. "שלא לדבר על היכולת להבין את תרבותה."

וכך, בחג המולד האחרון, אימה כתבה לחברתה משכבר הימים, מריאן מְרִטָה, לברר אם אלה תוכל לבוא לבקר למשך שבוע או שניים. "היא מזמינה אותך לבלות איתם קיץ שלם בבית הנופש שלהם באיל דה רה, וזה עדיף על שבועיים בפריז! שישה שבועות תמימים עם התאומים! תארי לעצמך, את תדברי צרפתית כמו ילידת המקום." אלה הייתה דווקא מאוכזבת. היא חיכתה בכיליון עיניים לתחכום ולא לגנטיות המובטחים של פריז, לאחר שקראה בפיקצ'ר פוסטס על היריד העולמי המפורסם שהעיר אירחה בשנה הקודמת. היא מעולם לא שמעה על האי הזה. הצצה באטלס הכבד גילתה שהוא אחד מאותם חלקיקי אי זעירים הנראים כאילו נקצצו מהחוף האטלנטי של צרפת ונפלו לים. ועדיין, הרפתקה היא הרפתקה, בעיקר לנערה שעד כה, מעולם לא התרחקה מפייף.

התכנון ארך שבועות: ביקורים בג'נרו לקניית מלתחה לחופשה

הכוללת שלושה בגדי ים, איין-ספור בגדים תחתונים ומדידות לצורך קניית שמלות כותנה קלות, נאות מכל שמלותיה עד אז. "תצטרכי להתכסות היטב כדי להגן על עורך הבהיר," אמרה אימא בדאגה. "ואל תשכחי לחבוש את הכובע שלך כל הזמן, אחרת תתכסי בנמשים ותצטערי!"

אבא הגיש לה תיק נסיעות קטן יום לפני עזיבתה. "נאמר לי שכל צעירה הנוסעת לארצות ניכר זקוקה לאחד מאלו," הוא אמר בחיך. המפתח, שאותו ענדה עכשיו בסרט סביב צווארה, פתח את מנעול הפליז, חושף תא מרופד משי בצבע אדום דובדבן עמוק, המכיל כמה בקבוקים וקעריות בעלי מכסים כסופים וסט מברשות עם מראה סגלגלה קטנה, כל אחד מהפריטים הוצמד למקומו ברצועות עור משובח. היה שם מקום לצורכי הלילה שלה ולכמה פריטים נוספים להם תזדקק במהלך המסע. כל שאר חפציה קופלו בקפידה, נעטפו בנייר עדין ונארזו במזוודה הגדולה.

המעבורת האטה כשהתקרבה לרציף, והמולה של פעילות פתאומית נרשמה בנמל. סבל נשא את מזוודתה אל הספינה בשבילה, שולח אליה מבט מעריך מעבר לכתפו כשהרימה את תיקה הקטן יותר וצעדה בעקבותיו אל הסיפון. גבר חבוש קסקט העמיד ארגז מלא תרנגולות מקרקרות בצל תא הגלגל, מחייך אל אלה בעודו מתיישב על ספסל עץ קשה המקיף את דופן הספינה. ואז, בצעקה ונפנוף, החבלים הושלכו והמעבורת החלה במסעה חזרה אל האי, מסתובבת במהירות ומנצלת ככל האפשר את הגאות.

אלה ניגשה לעמוד ליד החרטום, מביטה אל מחוז חפצה, כתם אדמה חיוור הניצב נמוך בין הגלים. בעת סערה הוא ודאי כמעט נסחף ונעלם, דמיינה אלה. נזכרת במילות האזהרה של אימה, היא אחזה ביד יציבה בכובע הקש המצל על פניה מהשמש, כשהרוח התחזקה מעט על פני המים, מאיימת לחטוף אותו מראשה ולשלה אותו על פני הגלים. היא ליקקה את שפתיה כדי להרטיבן, ובפיה עמד טעם של מלח.

השמיים היו בצבע כחול משכר מעל ראשה – שונה מאוד מהאפור

של אדינבורו בו הייתה מורגלת – והיא הטתה את ראשה לאחור כדי לעקוב אחר מעופו של שחף כשנסק הרחק למעלה.

כשהרימה את ראשה לעקוב אחר מסלול מעופו של השחף, אלה השקיפה אל היבשת המתרחקת בהתמדה מעבר לשובל הקצף שהותירה אחריה המעבורת. לרגע הייתה לה תחושה מלחיצה שהיא נופלת מקצה העולם, שנקודות הביניים ההומות של מסעה – אדינבורו, לונדון, פריז – אולי קיימות עדיין במקום כלשהו ביקום אחר, אבל שלעת עתה, השאירה מאחור את אותו עולם.

הספינה חתרה קדימה, והחולות הלבנים של איל דה דה התקרבו עוד ועוד, מזכירים לאלה את הציור של טרנר, עליו למדה בשיעורי האומנות בבית הספר. בשעת בין ערביים מוקדמת זו של קיץ, הים זהר בגוונים מתחלפים של תכלת וטורקיז, והאי נראה כאילו נוצק מזהב לבן, ניצב מתחת לסכך של ענפי אורן ירוקים ועבותים. אלה נשמה עמוק את האוויר המלוח, ולפתע ייחלה שחציית הים תימשך עד אין קץ, שתוכל לחיות את חייה במצב זה של מציאות מושהית ושל ריחוף, כאילו הייתה חופשייה כציפור הנוסקת בשמיים הכחולים והמסחררים מעליה.

אלא שאז, מהר מדי, המעבורת התקרבה אל מזח נוסעים בקצה הנמל, בו זרועו התלויה בסרבוול של עגורן העלתה מטען לבטנה של ספינה גדולה יותר, לקול קריאותיהם של גברים וציפורי מים. נוסעי המעבורת רצו לפנים, אוספים תיקים וחבילות. הגבר עם הקסקט איזן את ארגז התרנגולות על אופניו וגלגל אותם במורד כבש הספינה הקצר, מוביל אותן לחוף מבטחים.

אלה הרימה את חפציה וירדה מהספינה, בצעד כושל מעט. מריאן מרטה כתבה שהם ימתינו לה שם, אבל לאלה לא היה מושג איך הם נראים. אימא תיארה את חברתה הוותיקה כיפיפיה ומלאת חיים, עם עיניים ענקיות ושיער כהה ומתולתל. במכתביה, כתבה מריאן שהתאומים שלה – קרוליין וקריסטוף – כבר בני שמונה-עשרה, ומצפים בכיליון עיניים לחברה החדשה איתה יבלו את הקיץ, בעיקר משום שהיא כמעט בת גילם.

כשהמונים עזבו והמכוניות שירדו מהמעבורת נסעו לאורך דרך העפר המאובקת, אלה ראתה לפתע עגלה רתומה לחמור העומדת בקצה הרחוק של המזח. שני צעירים, נערה עם מפל תלתלים ערמוני ונער שהפוני שלו נופל על עיניו הכהות, עמדו על העגלה, כדי שיוכלו לראות מעל לראשי הקהל, מנופפים בזרועותיהם לעברה. האור ריצד על תווי פניו של הנער, ועצמות לחייו הגבוהות הטילו צל שהדגיש את מבנה גופו הנאה. יופי טבעי ונינוח של הצמד גרם לה לחבב אותם מייד, מפיג כל חשש שאולי התעורר בליבה לקראת בילוי הקיץ בחברת זרים. הנערה לבשה חולצה קצרת שרוולים ומכנסי שלושת רבעי החושפים את שוקיה השזופים, והנער לבש חולצת כותנה ארוכה, מהסוג שדייגים עשויים ללבוש, מעל מכנסיים רפויים. מייד הרגישה מוקפדת מדי בז'קט המחויט והמסודר שלה ובשמלתה הארוכה והחסודה מדי.

קריסטוף וקרולין קפצו מהעגלה והתקרבו לברכה. אלה הושיטה את ידה ללחוץ את זו של קרולין, והסמיקה במבוכה כשקרולין רכנה באותו הרגע תחת כובעה כדי לנשק על שתי לחייה. נבוכה, כובעה תלוי על העוקם, היא פנתה אל קריסטוף ועצרה, לא בטוחה איך עליה לנהוג כעת. לחייה העלו סומק עז עוד יותר כשגם הוא שתל נשיקה על כל אחת מהן. כדי להסתיר את מבוכתה, אלה סידרה שוב את כובעה על ראשה, אסירת תודה על שוליו הרחבים.

"אלינור לנוקס. ברוכה הבאה!" עיניו של קריסטוף האירו בשעשוע כשהתכופף להרים את מזוודתה הגדולה.

"תקראו לי אלה, בבקשה, ככה קוראים לי כולם, אלא אם אני בצרות." היא חשה הקלה לגלות שהיא מצליחה להבין את הצרפתית שלו, ועל אף שדיברה בתחילה בהיסוס, הצליחה למצוא את המילים להשיב לו.

"אני לא מאמין שמישהי כמוך יכולה אי פעם להיקלע לצרות", הוא צחק. "את נראית יותר מדי מסודרת ומאורגנת בשביל זה! או-לה-לה, והמזוודה הזו בטח מלאה בעוד תלבושות כאלו. היא כבדה מדי בשביל אנאיס. ניאלץ ללכת ברגל לצד העגלה."

"בבקשה, אל תקשיבי לו, הוא סתם מקניט." קרולין אחזה בידה של אלה. "השמלה שלך יפיפייה, וגם תיק הנסיעות הזה. את חייבת לסלוח לנו, אנחנו תמיד נורא דִּקּוֹנְטְרָקְטָה, מאוד נינוחים, כשאנחנו באי. זה שינוי כל כך נחמד מהחיים בפריז. אנחנו שוכחים איך נראים אנשים מתורבתים!"

"אהה, כן, אבל מהי בעצם תרבות?" קריסטוף עצר, מניח את המזוודה הכבדה על הקרקע המאובקת מאחורי העגלה הרתומה לחמור. "אני טוען שאורח החיים אותו אנחנו מנהלים באיל דה רה הוא האופן בו עלינו לחיות, ואילו הפוזה והעמדת הפנים של פריז הן בעצם הונאה. בעיר גרים המוני אנשים עליהם אפשר לומר שהם ההפך מתרבותיים. ובאשר לעולם הרחב," הוא המשיך, מעמיק בנושא, עיניו רושפות לפתע, "יש לנו את הפשיסטים בספרד שהורגים את אחיהם, ואת הגרמנים, המתעלמים מכל הבטחה שהשמיעו בוורסאי ומתחמשים מחדש, מספחים את אוסטריה לשטחם. הם להוטים להרחיב את האימפריה שלהם – מי יודע לאיזו מטרה? – אבל אין ספק שלא מדובר במשהו תמים. פליטים נמלטים לפריז, קרובי משפחתנו נאלצו לברוח מחשש לרדיפה. אירופה כולה סוערת! איך אפשר לתאר את כל זה כ'תרבותי'?"

מתחת לשולי כובעה, בחנה אלה את פניו הנאות, שהתמלאו עוד יותר בתשוקת נעורים כשדיבר. הוא החווה בידי החזקות והשזופות משמש, מדגיש את הנקודה בעוצמה פתאומית.

"ברצינות, קריסטוף," אמרה קרולין בעדינות, מניחה את אצבעותיה העדינות והשזופות באותה מידה על זרועו, "זה לא הזמן למתקפה פוליטית. אני בטוחה שאלינור עייפה אחרי מסעה הארוך ומאמו מחכה לנו בבית."

באנחת השלמה, קריסטוף התכופף לאסוף שוב את המזוודה, במאמץ מסוים הניף אותה אל עגלת העץ, משמיע חבטה שגרמה לאתון החומה להרים את מבטה מהמקום בו עמדה ותלשה דשא מלוא פיה בצד הדרך, כשהיא בוחנת אותם בעיניה הכהות במבט של תמיהה חולמנית.

"אנא'ס, תכירי את העלמה אלינור לנוקס ואת המזוודה הענקית שלה," הכריז קריסטוף במחווה מוגזמת, ואז ניגש ללטף את אוזניה הרכות של האתון הקטנה ואת אפה, אוחז בעדינות ברתמה כדי שיוכל להוביל אותה במעגל רחב ולסובב את העגלה אל הבית.

"שלום, אנא'ס. את יפיפיה."

"עלי, מיס אלינור לנוקס. הכרכרה שלך מחכה." עיניו של קריסטוף פיזו, מפריכות את הנוקשות בהזמנתו.

"כמו שאמרתי, תקראו לי אלה, בבקשה. ואני חושבת שאעדיף ללכת. ישבתי כל כך הרבה זמן ברכבות, שאני מעדיפה לחליץ עצמות." בסתר ליבה, אלה חששה שמא מזוודתה באמת כבדה מדי, אבל לא התכוונה להניח לנער הצרפתי המגחך הזה לדעת שהקנטותיו פגעו בנקודה רגישה.

הוא הביט בה כעת במה שנראה כמו ניצוץ הערצה נוכח עמידתה מול התבדחיותיו. היא הייתה מודעת לכך שהוא בוחן את קו מותניה החינני וזרועה כשהצמידה את כובעה לראשה, הודפת את נשיפתה השובבה והלוכדת של רוח הים בעודה נועצת בו מבט צלול בעיניה הירוקות, אך לא יכלה לדעת שאצבעותיו כמו דרשו עיפרון ודף נייר עליו יוכל לתפוס את קימוריה הזורמים ואת האופן בו הרוח התבדרה בשערה. על פניו הופיעה לפתע הבעה רצינית והוא הנהן. "בסדר גמור. נקרא לך אלה. ואנא'ס מודה לך על התחשבותך."

כשעזבו את שטח הנמל, הדרך אליה פנו הייתה לא יותר משביל עפר, שדרה מאובקת ושרוטה מגלגלי עגלות שחלפו בתוך שטיח של עשב חוף המגבש את החולות הנודדים תחתיו. נעלי העור של אלה צבטו את כפות רגליה והברק בהן דהה כשהלכה בהן בחול החשוף. היא הביטה בקנאה בנעלי הבד הרכות שנעלו קרוליין וקריסטוף, סוליותיהם מטביעות חותם עדין באבק בהשוואה לחותם העמוק והפולשני יותר של עקביה המוגבהים. זה נראה חשוב כל כך, שם, בעולם האחר, לבחור במלתחה הנכונה למסע קיץ זה, ואלה חשה שגם אימה הרגישה בזה, כאשר נעתרה, ביושבה על כיסא בחנות הנעליים במורנינגסייד, לכך שזוג נעליים בעלות עקב נמוך – תכונה שהתקבלה לרוב במצח זעוף

במשפחה הפרסביטריאנית שלהם – ייראו אופנתיות מספיק בצרפת. אלא שכבר כעת, דקות ספורות לאחר שהגיעה לחופי צרפת, הבינה אלה שאותה מלתחה 'מתאימה' הייתה לגמרי לא מתאימה לאיל דה רה.

שלושתם צעדו לצד עגלת האתון, הולכים לאורך הדרך החוצה את האי בקו ישר, לא פוגשת גבעות או עמקים, בעוברה על מישור שטוח ונמוך של אדמה. לאור הערביים, שרוכך בשעת הדמדומים, גבעולי חוטמיות גבוהים זהרו ברקע לוכן בתי הדייגים המקובצים יחדיו פה ושם לצד הדרך. צבעי הפרחים – ורוד פטל, צהוב לימון, סגול שזיף וכתום משמש – נראו חיים במיוחד, כאילו הייתה איזו צלילות באור שהאיר באי, צלילות שלא הייתה בנמצא ביבשת. אלה הטתה את שולי כובעה על עיניה, מסוחררת מהשמש השוקעת לפניהם, אשר גם בשעה מאוחרת זו ביום, רחצה עדיין את האי בחמימות גדולה יותר מכפי שחוותה גם ביום הקיצי החמים ביותר בסקוטלנד. גופה כאילו התרחב, כאילו היה זרע שנבט בחממה, בתגובה לשפע זה של חום ואור. שוב, היא חשה מוגבלת, לבושה בשמלתה ומעילה המחויטים, בנעלי העור הנוקשות, בכובעה ובכפפות על ידיה.

הם הגיעו לעיירה קטנה בשם סנט מארי דה רה, ואלה החלה לתהות איזה מרחק עליהם לעבור עוד. יבלת החלה להיווצר על עקב רגלה והיא החלה להתחרט על שלא קיבלה את ההצעה לשבת בעגלה. לבסוף, בלא יד מכוונת, האתון הקטנה פנתה לשרדה קטנה עוד יותר, כמעט חבויה בין שני קוטג'ים צבועים לבן.

"איזה צמחים אלו?" שאלה אלה, מצביעה על הצמחייה השופעת שהשתרעה בשורות ישרות להפליא משני צידיהם.
 "אלה גפנים," אמר קריסטוף. "תראי, אשכולות הענבים מתחילים להיווצר עליהם."

"לא ידעתי שענבים גדלים קרוב כל כך לים."
 קריסטוף הנהן. "כמה מהכרמים הטובים בעולם נמצאים קרוב לקו החוף. רוחות הים טובות לבריאות הענבים וגם לבריאותם של בני האדם."

לפניהם, מעבר למרכז דליל של אצות ירוקות שנסחפו אל הדיונות הנמוכות, ניתן היה לפתע לראות שוב את האוקיינוס, מעצים את אור השמש, שכמו שלחה את קרניה הארוכות לפזר יהלומים על פני מיליון אדוות זעירות. מימין עמד בית דר-קומתי יפה, מעט גדול יותר מרוב הקוטג'ים שעל פניהם חלפו, צבוע גם הוא באותו לבן מסנוור, אבל תריסו צבועים בכחול, כצבע רסיסי הים הרכים, ממסגרים חלונות הרמה גבוהים שכמו זוגגו בזהב באור השמש השוקעת.

קריסטוף פתח שער בחומה נמוכה המקיפה את הגינה הפורחת של הבית, והוביל את אנאיס מסביב, אל דלת הכניסה, שכמו החלונות, הייתה פתוחה, מניחה לרוח האוקיינוס לכדר ולהניף מעט את קצותיהם של וילונות המוסלין הלבנים שאלה ראתה בעדה.

קריסטוף רטן במאמץ כשהניף את המזוודה הכבדה והוריד אותה מהעגלה. "תשאירי אותה שם לעת עתה. אכניס אותה אחרי שאטפל באנאיס. בואי, קשישה, נוריד מעלייך את הרתמה הזו."

כשהוביל את האתון מסביב אל ירכתי הבית, הופיעה בפתח אישה גבוהה וחייכנית. היו לה עיניים חמות ותלתלים שופעים כמו לקרולין והיא הושיטה את שתי ידיה לאחוז בידיה של אלה.

"אלה, ברוכה הבאה. אני שמחה שהגעת. הייתי מזהה אותך בכל מקום – את מזכירה לי מאוד את אימך! תקראי לי מריאן, בבקשה, איננו נוהגים כאן ברשמיות. את ודאי עייפה מאוד אחרי המסע הארוך, אבל עכשיו את כאן, והמרחק הרב ביותר שתצטרכי ללכת בששת השבועות הבאים יהיה לחוף הים או לכפר. קרולין תראה לך את חדרך, שם תוכלי להתרענן מעט לפני ארוחת הערב."

אלה צעדה בעקבות קרולין לאורך מסדרון של קורות עץ אלון מולבן, מטה את צווארה בניסיון לבחון את החדרים שעל פניהם חלפו. הבית ליד החוף היה שונה ביותר מביתה במורנינגסייד, עם וילונות הקטיפה הכבדים ורהיטי המהגוני. החדרים שלתוכם הציצה היו שטופי אור, התקרות היו גבוהות עם קורות לבנות, והרהיטים המעטים שבהם פשוטים וכפריים – אוסף מגוון של פריטים לא תואמים, ועדיין, המראה הכללי היה אלגנטי והרמוני.

הבנות טיפסו בגרם מדרגות עץ רחב שחרק בשקט תחת רגליהן, ואז קרולין פתחה לרווחה דלת משמאל למסדרון העליון המואר ברכות. סט נוסף של וילונות מוסלין התבדר ברוח כשנכנסו לחדר, ולא להייתה לפתע תחושה שהיא עומדת על סיפונה של ספינה בלב ים כשגופה העייף מהמסע היטלטל מעט, עדיין לא מורגל להיות שוב על קרקע מוצקה.

שטיח בד נושן ריכך את מראה רצפת העץ, מוסיף כתם צבע לחדר הצבוע לבן. על השולחן לצד המיטה היה זר של ורדים ופרחי יערת הדבש, ממלא את אוויר הערב בניחוחות מתוקים. אלה הסירה את כובעה וקרסה, בהכרת תודה, על כיסוי המיטה העשוי כותנה. היא חלצה את נעליה ומתחה את בהונותיה, עדיין גורבת את גרבוני המשי הלבנים שלה, מתענגת על החירות הפתאומית. קרני השמש האחרונות של היום השתקפו במראת העץ של שולחן האיפור, על הקיר המרוחק של חדר השינה, מפזזות בין הווילונות. מעל מסגרת המיטה נתלה ציור מים במסגרת מוזהבת נאה, סירת מפרש חותרת על פני ים תכלת לעבר שורה של דיונות לא גבוהות.

"הוא נפלא," קראה אלה. "אפשר כמעט להרגיש ברוח ובאור השמש, להריח את ריח הים."

קרולין הנהנה, מתיישבת לצידה על המיטה. "קריסטוף צייר אותו. הוא משלב שניים מהדברים האהובים עליו ביותר, ציור ושיט. הוא ממש השתפר בשני התחומים לאחרונה, אבל אל תגידי לו שאמרתי את זה, כדי שלא יעלה לו לראש."

שתי הבנות צחקו כששמעו מהלומות רמות מכיוון המדרגות. קריסטוף הדף את הדלת, גורר אחריו את המזוודה של אלה. "לא להגידי למי שאמרתי מה?" שאל בחיוך רחב. בלי לחכות לתשובה, הוא נזרק על המיטה לצד אחותו. "אלוהים, ברצינות, אנא יס ואני מרגישים הקלה גדולה שזו הפעם האחרונה שנראה את אבן הריחיים הגדולה והרועמת הזו בשבועות הבאים!"

"אלה בדיוק העריצה את הציור שלך של ביז'ו," קרולין הנידה בראשה לעבר הציור.

"מחר ניקח אותך להפלגה עליה," חייך קריסטוף. "היא יפיפייה." אלה נדהמה לראות איך פניו השתנו עם כל מילה שביטא, רגשותיו כתובים בגדול על תווי פניו. עיניו הכהות יכלו לעבור מצחוק להרהור וחזרה תוך כמה משפטים, כמו רוח פתאום המנשבת מעל גלי הים, עננים המכסים את עין השמש ולבסוף ממשיכים בדרכם, והשמיים מתבהרים. היא התרגלה להסתיר את רגשותיה, כמנהגם של הוריה הנמנעים מתצוגה מוגזמת של רגשות בכל עת, גם בפרטיות בית המשפחה. אבל דומה שהתאומים לא היו כבולים על ידי אילוצים כאלה, ואלה הרגישה כיצד ליבה מתרחב מעט, נכסף לחוות מנעד רגשות רחב בהרבה משניתן לו עד אז, בתקופת ילדותה הבטוחה באדינבורו – שעתה נראתה לה די משמימה וחד־גונית. שוב חוותה תחושת התרחבות, הפעם מתחת לצלעותיה, ודחף פתאומי להתיר את כפתורי הז'קט שלה ולשחרר את שמלתה כדי לפנות מקום לכל הדברים הקורים לליבה להציף אותה, אף שלא ידעה את מהותם. ריח נפלא של משהו מתבשל על הכיריים למטה נישא באוויר ומילא את החדר.

"בוא, קריסטוף. אנחנו חייבים להניח לאלה לכמה רגעים כדי שתוכל לנוח ולפרוק את מזוודתה לפני ארוחת הערב." קרולין חייכה אל אלה. "את לא צריכה להחליף בגדים, אלא אם מתחשק לך אחרי המסע. אנחנו נשארים כמו שאנחנו. הייתי רצינית כשאמרתי לך שאנחנו מאוד לא פורמליים כאן. אם תרצי להתרענן, חדר האמבטיה צמוד מימין, בצד השני של הקומה. תרדי כשתהיי מוכנה. נהיה במטבח, או שנשב בחוץ על המרפסת, מאחורי הבית. כשתחצי את המטבח, כבר תראי את הדלתות."

אחרי שתלתה את בגדיה בזריזות בארון הגבוה העומד באחת מפנינות חדר השינה, וסידרה את בגדיה התחתונים בערמות נאות, בשידת המגירות היפה, הצבועה קרם ומעוטרת בזרי ורדים ורודים, שהייתה סמוכה אל הקיר, ניגשה אלה לחפש את חדר האמבטיה. היא הברישה את שערה הבלונדיני הכהה עד שהתירה מתוכו את כל הקשרים שסתרה בו הרוח, והוא השתפל כווילון חלק משני צידי

פניה, שניבטו אליה מהמראה העתיקה שהייתה תלויה מעל הכיור, מוארכות ורציניות. על אף שהייתה נחושה בדעתה לנסות ולפעול לפי אזהרתה של אימה, שלא להסיר את כובעה מראשה, נראה שהשמש והרוח הצליחו בכל זאת להסתנן מתחת לשולי הכובע, צובעות את לחייה בזוהר זהוב עדין. כשהציצה מקרוב בפניה, באור הערב הגווע, ספרה, למגינת ליבה, לפחות חמישה נמשים חדשים שהופיעו מפוזרים על גשר אפה. היא הנידה בראשה למראה קמטי ההבעה שהופיעו על פניה בראי. "אין טעם לבזבז את ששת השבועות הבאים בחשש מפני נמשים," היא אמרה בתקיפות להשתקפותה. "אנחנו לגמרי נינוחים כאן באיל דה רה." היא חייכה. "וגם המבטא הצרפתי השתפר מאוד, מדמואזל לנוקס."

היא רחצה את ידיה בסבון המוצק והקטן לצד הכיור, וכשניגבה אותן במגבת פשתן לבנה לאחר מכן, הבחינה כמה הן רכות. ואז, לאחר שתלתה את הז'קט הרשמי שלה בארון הניצב בחדרה, הניחה על כתפיה קרדיגן רך מכותנה, למקרה שאוויר הערב יצטנן, ומיהרה למטה, חוצה את המטבח בדרכה אל המרפסת בצידו השני.

בחלקו האחורי של הבית הייתה גינה רחבת ידיים, מוקפת חומות גבוהות צבועות לבן. יערת הדבש, ממנה ודאי נקטפו הענפים שהונחו בחדרה, טיפסה ונתלתה מהן, ממלאת את האוויר בניחוחה, המתערבב בניחוח היסמין, שטיפס בתלתלי כוכב על פרגולת הברזל המחושל מעל המרפסת. מבעד לשער פתוח בקצה המרוחק של הגינה, אלה ראתה את אנאיס לוחכת עשב בשביעות רצון גדולה בצל עצי פדרס קטן. מריאן, קרולין וקריסטוף הסבו לשולחן עץ רחב, שהיה ערוך מפה לבנה וסכו"ם בעל ידיות שנהב. ורדי בר בצבע ורוד עמוק נשפכו מקנקן חמר צבוע שעמד במרכז השולחן, וקנקן מים מזכוכית עמד ליד בקבוק יין אדום. פעמון מגדל השעון של כנסיית סנט מארי צלצל שמונה, צליליו נישאים באוויר הערב הרוגע.

קריסטוף נשען על מרפקו, סנטרו חפון בידו, מצייר דבר מה במחברת רישום אותה סגר במהירות ודחף הצידה כשאלה התקרבה. "בואי." מריאן טפחה על הכיסא לצידה. "שבי כאן, אלה, וספרי

לי מה התחדש אצל אימך. חלפו שנים רבות מאז ראיתיה בפעם האחרונה, אבל נוכחותך כאן מחזירה אותי לזיכרונות מאושרים משהותי באדינבורג, כשהייתי בערך בגילך. קרולין, תעבירי לאלה את קערית הזיתים הזו. תשתי איתנו כוס יין? אולי נמהל אותו במעט מים, אם אינך רגילה לשתות לפני הארוחה וגם לצד הארוחה, כמונו?" היין הכהה קיבל גוון של אבן אודם צלולה בכוס הקריסטל הכבדה כשמאדאם מרטה מהלה אותו במים מהקנקן והושיטה לאלה את הכוס. אלה לגמה בהיסוס, מנסה לאמץ הילה מתוחכמת של נונשלנטיות, כאילו לצד בשר הבקר או הכבש שהוגשו בארוחה בביתה מדי ערב, הוגש גם בקבוק שאטו טאלכו, השם שנחרט על בקבוק היין שעמד לפנייה על השולחן. על אף שהיה מהול, היין נותר משכר ועשיר, ואלה הרגישה כיצד חוטי המתח האחרונים, תולדות מסעה הארוך והציפייה הארוכה עוד יותר לקראת הקיץ, מתפוגגים ונמוגים עם שרידי האור האחרונים, כשהלילה ירד על האי.

במסווה הנר המאיר בעששית שמריאן הביאה לשולחן, והניחה לצד מגש של נזיד עגל, אלה בחנה את קריסטוף. הצללים נעו על פניו, ונדמה היה שבעיניו בוהק מעין זוהר פנימי. הוא הרים את עיניו, פגש את מבטה, והיא הרגישה ניצוץ של קשר ניצת ביניהם. בניסיון להסתיר את הבלבול שחשה, היא הפנתה את תשומת ליבה בהכרת תודה לצלחת המזון שלפניה ולשאלותיה של קרולין בנוגע לחיים בסקוטלנד.

לבסוף, צינת אוויר הלילה הקלה גרמה לאלה לרעוד ולפהק. מריאן, שהבחינה בכך, אמרה בחיור, "זהו, הגיע הזמן לישון. אני חושבת שכולנו עייפים הערב אחרי ההתרגשות לקראת הביקור של אלה. אפילו אתם קצת שקטים הערב, תאומים פטפטנים שלי. תשאירו את הכלים, סנדרין תגיע בבוקר. חלומות פז, יקרים שלי. מחר צפוי מזג אוויר נוח, אז תוכלו לצאת עם ביז'ו' להפלגה ארוכה. אם תרצו, אכין לכם ארוחת פיקניק."

בקומה העליונה, אלה שכבה בין סדיני הכותנה החלקים, עיניה פעורות בחשכת חדרה. מבעד לחלון הפתוח, חדר אוויר הלילה את

התריסים, מרעיד את הווילונות במשב רוח מלוח. מבעד למרווח שהתריסים לא הצליחו לסגור, היא התבוננה בירח המלא העולה, מטיל קרן אור כסופה על פני קורות הרצפה ועל כיסוי הכותנה של מיטתה. האוקיינוס רחב הידיים, הרובץ מעבר לדיונות, שיקף את קרני הירח הבוהקות, ואנחתם הענוגה של הגלים לחשה הבטחות לקיץ הצפוי. **כלל לא חשוך כאן**, אלה חשבה, ממש לפני שנרדמה, מוחה נודד על פני האי הרך המעוגן בים של אור.

היא התעוררה לקול שריקה – ככל הנראה היה זה קריסטוף – השורק את המרסייז, ההמנון הצרפתי ברדתו במדרגות, ומהוסה מייד על ידי אדם אחר – ודאי היו אלה קרולין או מריאן.

קו אור החמה הזוהר, ישר כסרגל, התלכסן מבעד לרווח בתריסים, תחליף זהוב לקרן הכסף של הירח מהלילה שעבר. היא זינקה ממיטתה, חוצה את השטיח הבלוי, מזיזה את זרוע המתכת הכבדה המבריחה את התריסים ופותחת אותם לרווחה. רוח חמימה עטפה את זרועותיה החשופות וגרמה לכד הרקיק של כותונת הלילה שלה להתברר סביב קרסוליה. קרני השמש, שעתה דבר לא עצר את כניסתן לחדר, הציפו אותו בלהט פתאומי.

אלה לבשה חצאית וחולצה, הברישה את שערה וירדה לקומה התחתונה בדילוגים.

הדלתות הצרפתיות במטבח היו שוב פתוחות לרווחה, כבליל אמש, ואישה מוצקה בעלת שיער אפור בסינר לבן הכרוך מעל חצאיות עשויות כותנה מפוספסת נכנסה מהמרפסת, נושאת ביד אחת מגש ריק, קבקבי העץ שלה נוקשים על רצפת הטרה קוטה. "בונז'ור, מדמואזל. אנשאנטה." היא לחצה את ידה של אלה ברשמיות, ביד חזקה ומחוספסת מעבודה, אבל החיוך הרחב לא מש מפניה. קרולין, שנכנסה בעקבותיה, הציגה את האישה כסנדרין, והאישה הסתובבה מייד והעסיקה את עצמה ליד הכיור.

"בואי, אלה, ארוחת הבוקר מוגשת במרפסת," אמרה קרולין, מרימה שני קנקנים רחבי פיות משולחן המטבח. כשיצאו אל אור היום בצל היסמין, היא הכריזה, "וואָלֶה, אלה וקפה."
 "הנה את, יקירתי. ישנת?" מריאן העבירה לאלה סלסילת לחם, בזמן שקרולין מזגה לכולם קפה שחור לספלים מעוגלים וקטנים, ממלאת אותם עד שפתם בחלב עשיר ולוהט. כמי שהייתה מורגלת בארוחת בוקר של דייסה ותה המוגשים בספלים מעודנים על צלוחיות, אלה התבוננה בנעשה, לא יודעת כיצד לנהוג. תוך רגע, חיקתה את מריאן, שהרימה את ספל הקפה שלה בשתי ידיה ולגמה ממנו. הקפה היה טעים להפליא ומעורר, כמו גם אכילת ארוחת הבוקר בחוץ, באוויר הים המשכר. קריסטוף בצע מהלחם שלו חתיכות אותן טבל בספל הקפה שלו, אך אלה נהגה כקרולין ומרחת על הלחם שלה שכבה נדיבה של חמאה וריבת דובדבנים.
 "אז היום נפליג על ביז'ו," אמר קריסטוף, בין ביס לכיס. "הפלגת בעבר?"

היא הנידה בראשה. "אף פעם."
 "אל תדאגי. היא יפיפייה, וקל להשיט אותה. אנחנו נלמד אותך."
 "אבל אני חוששת שתהרסי את בגדייך היפים," אמרה מריאן, וחייכה אליה בחיבה. "קרולין, אולי תשאילי לאלה משהו משלך? ואנחנו חייבים לקנות לך אספדדיל* בשוק בסוף השבוע הזה. הן מושלמות לחוף ולספינה."

כעבור שעה, קריסטוף הניד בראשו בשביעות רצון כשעזר לאלה לעלות לסירת החתירה הקטנה אותה ייצב במים על דופןו של רציף משופע. יחפה, אוחזת בסנדלים שחלצה זה עתה, היא אחזה בידו המושטת וירדה אל סירת העץ הקטנה שתיקח אותם אל מקום עגינתה של ביז'ו,

* נעלי בד

סירת המפרש היפה. "את נראית כמעט צרפתייה בבגדים האלה," הוא אמר בחיוך, משחרר את ידה רק לאחר שהתיישבה בבטחה על אחד מספסלי העץ. היא לבשה עתה חולצה כחולה כהה רפויה מעוטרת בפסים לבנים וזוג מכנסי כותנה קצרים שקרולין השאילה לה. שערה היה אסוף מפניה בסרט כחול, מתנופף ברוח.

אלה חייכה אליו, תלבושתה החדשה מעניקה לה תחושת שלווה וביטחון. הדיבור בשפה זרה, החלפת הבגדים והיציאה לחוויה החדשה השתלבו לכדי תחושת חירות חדשה ומועצמת; חופש להיות מישהי שונה לגמרי ממי שהייתה באדינבורו.

קריסטוף הושיט את ידו לקחת את סלסילת הפיקניק ותיק קש גדול בעל ידידות עור מלא במגבות וסוודרים שקרולין מסרה לו. הוא עזר לאחותו לרדת אל הסירה הקטנה בתורה ואז נעל את המשוטים בתופסנים, הדף את הסירה מהרציף הקטן, והפנה את חרטומה לעבר מקום עגינתה של ביז'ו.

ברגע שעלו על סיפונה של סירת המפרש, אלה הרגישה מסורבלת ומגושמת. שני האחרים העסיקו את עצמם בביטחון ונינוחות, מכינים את היאכטה להפלגה ומאחסנים את סל הפיקניק בתא הזעיר שמתחת לסיפון. ביז'ו הייתה באמת יפיפיה, מעוצבת בקווים חלקים ואלגנטיים, סיפונה עשוי עץ טיק משומן, ודפנותיה, עשויות קורות הסדורות זו על גבי זו כרעפים, מבהיקות מתחת לשכבת צבע לבן.

"היא אחת ויחידה, אין עוד סירה שדומה לה," הסביר קריסטוף בגאווה. "סבא קנה אותה בהזמנה מיוחדת, לפני עשר שנים. מאמו ירשה אותה, יחד עם הבית, כשהוא מת. היא נהגה לבוא לאיל דה רה מאז הייתה תינוקת. סבא לימד את כולנו להפליג. אבל אבא לא באמת אוהב את הים, ומאמו מעדיפה לעבוד בגינה, אז עכשיו אני אחראי על ביז'ו."

קרולין התרחקה ממצוף העגינה וכאשר קריסטוף משך אליו את ההגאים, חרטומה של ביז'ו נפנה אל הים הפתוח והרוח נתפסה במפרשיה. הם יצאו לים, תחילה באיטיות, נעים בין הסירות האחרות

העוגנות בנמל, עד שהתרחקו מכולן. אלה חשה את הרוח מתגברת לפתע, מרעידה את סרט שערה על עורפה. ואז, בבת אחת, הם עפו.

אדוות נוצצות ומקושטות לבן, התרוממו בשוכבות לפנייהם, מתיזות מטר של רסס ים כשחרטומה של ביז'ו עבר דרכן. שחף לבן, בולט כפרח דובדבן ענק על רקע הכחול המסחרר של השמיים, דאה על משב רוח, מוטת כנפיו, שפס שחור משוך בהן, עצומה, ואלה הרגישה שליכה נוסק יחד עימו, משתנה עם תחושת ההתרגשות והחדווה הצרופה והטהורה ששטפה לפתע את כל גופה. היא הטתה את ראשה לאחור כדי לעקוב אחר מעופו של השחף ואז עצמה את עיניה לרגע, מניחה לקרני השמש ללטף את פניה, כל המחשבות על כובעים ונמשים נשכחו מליבה לחלוטין.

קריסטוף ניווט אותם בנתיב ארוך המוביל דרומה מהאי. הוא נשען על ירכתי הסירה ודחק באחותו. "תראי, קרולין, נדמה לי שהאורחת שלנו נהנית."

אלה זרחה לעבר שניהם. "זה מדהים! זה נדמה כאילו אנחנו עפים במים."

קריסטוף הנהן. "זה תמיד כמו ריקוד בשבילי. האוקיינוס הוא בן זוג מרהיב. היום, מצב הרוח שלו עליז וקצבי – רואה, הוא לובש בגד מנצנץ. אנחנו רוקדים בצעד מהיר. יש ימים בהם הוא עדין יותר, רומנטי יותר, לבוש משי, אז אנחנו רוקדים ואלס. לפעמים הוא יכול להיות מצוברח. כשהוא רוקד פסדובלה או טנגו, מלא כעס ותשוקה, עלינו להיות זהירים ולנצל את כישוריה של ביז'ו, כדי לעמוד בקצב שלו."

קרולין צחקה. "וכשהריקוד הופך לדרוויש מסחרר, הזורע סערה, אז אנחנו נותנים לו לרקוד לבדו. הוא אולי רקדן, אבל רקדן בעל עוצמה. במקרה כזה, הוא זה שמוביל."

"תתכוננו לשינוי כיוון הרוח," פקד קריסטוף, מצל על עיניו ביד אחת.

קרולין שחררה את המפרש הקדמי ואותתה לאלה. "כשהוא אומר

'קרימה', אנחנו מתכופפות ככה כדי שזרוע המפרש תוכל להסתובב. את לא רוצה שהיא תפגע בראשך."

אלה עשתה כדבריה של קרולין, מתכופפת מתחת לזרוע המפרש וזוחלת לצד השני של הסירה, וביז'ו שינתה כיוון, עושה שוב את דרכה אל היבשה כך שהרכסים הנמוכים של דיונות האי נפרשו לפניהם. קרני השמש חיממו עתה את גבה של אלה, מחלחלות דרך בד הכותנה הרך של חולצתה. עורה זהר מהחום והרוח וההתרגשות של רסס הים הממלא את האוויר בכל פעם שגל נוסף פגע בחרטום הסירה.

בחושבה על דבריה של קרולין, הרגישה אלה ברעד המרטיט את גופה על אף חומה של השמש. הים היה בן זוג שקט וחביב לריקוד היום, אבל סירת העץ הקטנה נראתה לפתע פגיעה כשנעה על פני האוקיינוס. מתחת לפני השטח, המים היו מסתוריים ואפלים, מעמקים אינסופיים של זרמים בלתי נראים וחזקים.

כמה מטופש, היא חשבה, לטפח מחשבות אפלות כאלו ביום שכזה. יום שטוף שמש מלא יופי ונעורים ודרור. הרוח שחררה קווצת שיער מהקוקו הארוך שלה, מביאה אותה אל פיה, והיא טלטלה את ראשה כדי לנער את שערה ואת מחשבותיה גם יחד. היא מתחה זרוע אחת מעבר לדופן הסירה, מושיטה את אצבעותיה אל כיפות התחרה של הגלים, הרסס מצנן את עורה עד שהתכסה צמרמורות כמו גרגרי חול זהוב שנוצקו על פני השטח החלקים שלו.

היא הסתובבה להביט בשוכל הלכן והמקציף שהותירו מאחוריהם, קולטת את מבטו העמוק של קריסטוף נעוץ בה. כמו האוקיינוס, דומה שגם בעיניו היו חבויים מעמקים, רגע אחד נצצו באור פנימי, במשנהו סוערות פתאום. היא הרגישה כיצד לחייה מעלות סומק עז, אבל פגשה במבטו בלי למצמץ. באותו הרגע, חשה שקורה ביניהם משהו רב עוצמה, ואותו רגע של חיבור מליל אמש הפך נחשול עז, כמו משיכת הגאות. היא ידעה, בלי לחשוב, שלא יהיה טעם לנסות לשחות נגד הזרם. כאילו היה אחד מאיתני הטבע, הייתה זו תחושה שלא חוותה בעבר, וידעה שלא יהיה בכוחה להילחם בה גם אם תרצה. והיא גילתה שכלל אינה רוצה.

ברוגע שעמד בניגוד לסערה שהרגישה בתוכה, היא חייכה אליו ואמרה, "נראה לך שבאמת אוכל ללמוד להשיט את ביז'ו?" במשך רגע ארוך, הוא לא השיב דבר, עיניו נעוצות בה עדיין כאילו היה מהופנט. לבסוף, הוא נע על מושבו, מפנה לה מקום כדי שתוכל להתיישב לידו ולתפוס את ההגאים. היא הייתה מודעת בכל מאודה לזרועו החזקה והשחומה מאחוריה, העוזרת לה לכוון את הסירה ביד יציבה.

"תנועות קטנות, שום דבר פתאומי. היא תגיב לכל מה שתבקשי ממנה לעשות. נסי להדוף את ההגאים ממך קצת – כן, ככה, את רואה איך היא פונה לתוך הרוח? ואנחנו מאבדים מעט מהירות? את צריכה לשחק בהם קצת, תרגישי מתי את מגיעה לנקודה הנכונה. מתי הרוח לוכדת את המפרשים כמו שצריך. תסתכלי בסרט שעל הכד: את רוצה שהוא יתיישר, לא ירפרף ולא יתנפף. ככה, טוב מאוד."

כעבור שעה, הגיעו למפרץ חבוי בין זרועותיהן המגוננות של הדיונות והטילו עוגן. מלבד סירת דיג אקראית שחלפה על פניהם בהפלגה נמרצת במרחק, עסוקה בענייניה, איש לא נראה בסביבה. ביז'ו, מפרשיה מקופלים ברישול, היטלטלה בשקט בקצה העוגן. הרוח כמו שקטה עכשיו, והשמש הייתה ברום השמיים, כמעט תלויה מעל התורן.

"בואו נשחה קודם, ואז נאכל ארוחת צוהריים." קרולין כבר פשטה את חולצתה מעל לראשה, חושפת את בגד הים שלבשה מתחת. קריסטוף עשה כמוהו, וצלל בצווחה מדופן הסירה, קימורי גופו ארוכים וגמישים כשחתך את פני המים כמעט בלי להפר את שלוותם. אלה ייחלה שהיה לה השכל ללבוש את בגד הים שלה מתחת לבגדיה השאולים. היא הוציאה אותו מתוך תיק הקש ועמדה שם, נבוכה לרגע.

"את יכולה לרדת לתא מתחת לסיפון וללבוש אותו שם." קרולין הצביעה על התא ואלה ירדה לשם. היא החליפה בגדים במהירות, ויצאה אל הסיפון לאחר כמה רגעים, קושרת את חלקו העליון של בגד הים סביב עורפה. היא קנתה את בגד הים בג'נרס, הוא היה לבן,

מעוטר בפרחי חנינית צהובים, יפה יותר מהכחול השימושי שלבשה לשיעורי השחייה במרחצאות וורנדר.

היא התיישבה על דופן הסירה ואז העבירה את רגליה לעבר השני כך שהן היו תלויות מעל המים. גלים קטנים התרוממו בשוכבות מתחת לכפות רגליה כאילו ניסו לתפוס את בהונותיה, למשוך אותה פנימה. אף שהייתה אחת השחייניות הטובות ביותר בכיתה בבית הספר, כעת נמלאה חששות. ראשית, היא הייתה מוקפת עכשיו בהרבה יותר מים, סביבה ותחתיה. ולא הייתה דופן מוצקה להיאחז בה אם יידרש. איפה מים קמפבל, המורה לשחייה, כשצריך אותה?

היא הסתובבה, אוחת בחוזקה בצד של ביז'ו, וירדה אל הים. אלה עצרה את נשימתה כשצינת המים עטפה את גופה החם מהשמש, אבל רגע לאחר מכן, לא הרגישה דבר מלבד קרירות מבורכת. היא הדפה את גופה מהסירה, מנסה לבצע כמה תנועות חתירה מהוססות. מי המלח הציפו אותה באופן מוזר, מגבירים את ביטחונה, והיא חתרה לעבר קריסטוף וקרולין, שצפו במרחק מה ממנה, צופים בהתקדמותה. "זה שמימי!" היא קראה כשהגיעה אליהם והתהפכה על גבה כדי לצוף, כמותם, מביטה לעבר היבשה.

חיוך איטי התפשט על פניה כשהתחוויר לה במה היא מתבוננת. "רגע, היא קראה, "זה הציור, נכון? זה שתלוי מעל המיטה שלי? אני מזהה את קו הרכס של הדיונות ההן ואת האופן בו החוף מתעקל ונסגר סביב עצמו."

קריסטוף הנהן, מרוצה. "נכון."

"יש לך עין טובה, אלה," אמרה קרולין, חותרת במים. "למדת אומנות?"

"רק בבית הספר. אבל אני נהנית לבקר בגלריות ובתערוכות באדינבורו."

"אולי כדאי שתחשבי על זה כקריירה, כפי שאני מתכוונת לעשות בפריז. פניתי לכמה גלריות ומוזיאונים כדי למצוא מקום בו אוכל ללמוד שימור תמונות בשנה הבאה."

"לא ידעתי שקיים כזה דבר. הלוואי שידעתי, זה נשמע הרבה יותר

כיף מהקורס במכללה למזכירות שאתחיל ללמוד בסתיו הקרוב. אימא חשבה שזה המקצוע המתאים ביותר. עם הצרפתית שלי, יכול להיות אפילו שאמצא עבודה בשירות הדיפלומטי. אבל אני חושבת שאני לא מספיק טובה בציור כדי למצוא לעצמי מקום בעולם האומנות. אני לא בטוחה מה ההורים שלי היו אומרים אילו אמרתי להם שאני שוקלת שינוי כיוון, ושהחלטתי לפתח קריירה בשימור תמונות! ואתה, קריסטוף, מה תעשה? חוץ מלהיות אומן מפורסם, כמובן, " היא הקניטה. "אתה רוצה לעבוד במוזיאון כמו קרולין?"

עיניו האפילו והבעתן התערפלה. "לא, ענה קצרות, מרירות שלא שמעה עד כה חלחלה לקולו. "אבא קבע שאומנות נועדה לבנות, בזמן שהן ממתינות לגבר המתאים שיבוא ויקטוף אותן. אני צריך לצעוד בעקבותי בבנק. זה כבר מסודר. תעזבו, " הוא המשיך, "בואו לא נהרוס את היום במחשבות כאלה. נחזור לסירה לארוחת הצוהריים. קדימה!" והוא פתח בחתירה מהירה, גורם לבנות לצווח כשהתיז עליהן, מרטיב את שערן ומפיג את רצינותו של הרגע.

הם טיפסו חזרה לביז'ו מעל לירכתיים שלה, קריסטוף התרומם בלי מאמץ מתוך המים ואז הושיט את ידו וסייע לכל אחת מהן בתורה. אלה ניגבה את שיערה במגבת, ואילו קרולין וקריסטוף הוציאו מתוך סלסילת הקש את ארוחת הפיקניק וערכו אותה על הסיפון הקדמי. לפתע, גילתה אלה שהיא רעבה מאוד.

שלושתם ישבו בדממה, מרוצים, בצל הסככה המאולתרת שקריסטוף בנה מעל זרוע המפרש, טורפים לחם עם קרום זהוב, עליו מרוחה שכבה עבה של גבינה רכה וריחנית ומעליה פרוסות של עגבניות עסיסיות ואדומות כדם, שמעולם לא ראתה כמוהן. שום דבר מעולם לא היה טעים כל כך, חשבה אלה.

עם הארוחה, שתו מים צוננים מבקבוק חרס, ואז קרולין הושיטה לכל אחד מהם אפרסק שהתחמם בשמש, בשרו לבן ומתוק כדבש, בשל כל כך שעסיסו נטף על סנטרה ואצבעותיה של אלה.

לאחר מכן, הם שכבו בצל, מרוצים ומנומנמים מהשמש, מאוויר הים, מחום הצוהריים ומכל כך הרבה אוכל טוב. אלה הביטה בשמי

התכלת הבלתי נתפסים, זרוע אחת מצלה על עיניה מהאור, מאזינה לרחש הגלים הממלמלים בשקט על גופה של בי'ו. היא הרגישה בתנועת הטלטלה הרכה של הסירה תחתיה, ועצמה את עיניה לרגע קט בלבד...

לא היה לה מושג כמה זמן ישנה, אבל זווית השמש השתנתה ובי'ו הסתובבה מעט בקצה המחובר לעוגן שלה, וקרן אור הזרחלה מתחת לסככה, מאירה את קווצות שערה – עדיין לחות מעט מהרחצה – שנפלו על כתף אחת ושזרו את עצמן על פני החינניות המודפסות על בגד הים שלה. היא ליקקה את שפתיה, טועמת את המלח, וסובבה את ראשה כדי למצוא את האחרים. גם קרולין ישנה, מכורבלת על צידה, נושמת בשקט. קריסטוף ישב בברכיים מכופפות, שקוע במחברת הרישום שלו שהייתה שעונה עליהן. עפרונו נע במהירות, לוחש על הדף המחוּספס, רושם קווים מהירים ובטוחים. הוא הרים את מבטו ועיניו הכהות פגשו שוב את מבטה. הוא נראה מבוהל, כאילו היה שקוע במקום אחר בזמן שהבנות נמו, כאילו יקיצתה החזירה אותו בחלחלה לעולם המציאות. היא חייכה אליו ללא מילים, הרימה אצבע אחת אל שפתיה בהצצה לעבר קרולין והוא הנהן והשיב לה בחיוך. היא הושיטה יד אחת, ובאלם ביקשה ממנו שיעביר לידיה את מחברת הרישום. הוא הסמיק והניד בראשו, סוגר את המחברת, אבל היא התעקשה, ידה עדיין מושטת, מבטה מסרב להניח למבטו. הוא הושיט לה את המחברת בחוסר רצון, והיא החזיקה אותה לפניה והחלה לדפדף בה.

הרישומים הראשונים היו של סצנות מהאי: נוף ים עם דיונות ועשבי ים בחזית; שורה של בתי דייגים עם אשכולות יערת הדבש על קירותיהם הלבנים; הפרדס מאחורי הבית, ואנאיס הלוחכת עשב מתחת לעצים; אחותו של קריסטוף ואימו יושבות על המרפסת, קרולין שקועה בספר, אימו רוקמת במסירות פיסת בד בחיקה. ואז הפכה את הדף ומצאה רישום של נערה צעירה העומדת על המזח, ידה האחת מחזיקה בכובע רחב השוליים שלראשה, חצאיתה מתנופפת ברוח הים. וכל העמודים הבאים היו מלאים ברישומים נוספים של אלה. חלקם

היו פשוט קווי עיפרון שתפסו מחווה או הבעה שזיהתה כשלה. אחרים היו מפורטים יותר, וניכר בהם שעבד עליהם זמן רב יותר.

הרישום האחרון במחברת היה שלה כשישנה זה עתה, מכסה על עיניה בזרוע מכופפת, אצבעותיה משוכות קדימה במחווה של ויתור, של תום ואמון, והוא נרשם בעדינות כה רכה, גורם לה לעצור את נשימתה.

קרולין זעה, מתעוררת, ואלה סגרה את המחברת במהירות והחזירה אותה לקריסטוף. הוא נעמד, מחלץ את רגליו המכווצות, ואז דחק באחותו בבהונותיו החשופות. "קדימה, יפיפיות נרדמות. הגיע הזמן לחזור הביתה." ותוך כדי כך, התחיל להתעסק במתיחת המפרשים ובהכנת הסירה, אלה עוקבת אחר תנועותיו במבט רחב עיניים ומסיח דעת כשספגה את האמת והיופי שזה עתה ראתה.

2014, אדינבורו

"סבתא, את בטוחה שלא קר לך?" אני מסדרת את צעיף הצמר המשובח סביב כתפיה של אלה לפני שאני מתיישבת על הספסל לצידה. "אני בסדר. תפסיקי כבר לעשות כזה סיפור, קנדרה! זה פשוט מקסים, איזה רעיון נהדר."

באחר הצוהריים הסתווי הזה, נותרה די חמימות באוויר והשמיים היו עדיין כחולים מאוד באופן מפתיע. העלים היבשים שנותרו על העצים אינם נעים ביום נדיר זה, ללא רוחות. הצעתי שנצא אל גינת הדיור המוגן, לשם שינוי, במקום להישאר בתוך הקן המחניק, חדרה של אלה, והצעה זו העלתה חיוך מופתע מצד פקידת הקבלה כשהוציאה מתוך מגירה את המפתח לדלת האחורית, אבל התקבלה בלהיטות גדולה מצד אלה. אנחנו יושבות בגבנו אל חומת האבן האפורה הסוגרת על פיסת הדשא המכוסח להפליא ועל ערוגות ורדים הנוטות בזווית זו לזו, בהן כמה ורדים המאחרים לפרוח נאחזים בעקשנות בשיחים ומרימים את פניהם אל אור השמש שכבר נוטה מערבה. אלה נאנחת בהנאה. "איזה תענוג. איכשהו נדמה שהכול יקר יותר כשאדם יודע שזה לא יימשך עוד זמן רב."

אני לא יודעת אם היא מתייחסת לעובדה שהחורף כבר מעבר לפינה, או שהיא חושבת על משהו סופי יותר. אני אווזת בידה,

מתכוונת לנחם אותה, אבל מגלה שמגע אצבעותיה המעוותות והגרומות מזקנה מעניק לי תחושת שלווה במקום. לפתע אני מרגישה גוש בגרוני, ואני לא יודעת אם הוא קשור לטוב מגעה או למחשבה שאני עלולה לאבד אותה. עכשיו, כשאני חושבת על זה, אני לא זוכרת מתי בפעם האחרונה דן ואני החזקנו ידיים או נגענו זה בזה מעבר לנשיקה סתמית על הלחי, כאילו בלי כוונה. מגעה מזכיר לי גם עד כמה אני כמהה להיות מסוגלת לאחוז בידו של פין; כמה חשוב יהיה לי לנחמו באהבתי ובתמיכתי. אני בולעת את רוקי במאמץ ולוחצת בעדינות את ידה של אלה בתגובה.

היא מחייכת, מביטה באצבעותיה האוחזות בשלי. "תראי כמה העור שלך חלק ומלבב, לא כמו שלי. כתמי הגיל הנוראים האלו. כל החשיפה הזו לשמש תובעת את מחירה, בסופו של דבר. אבל, כמה נפלא להרגיש בה שוב!"

היא עוצמת את עיניה ואני תוהה אם תחושת החמימות של השמש על פניה מחזירה אותה לאותם ימים משכרים, לקיץ הראשון שבילתה באיל דה רה.

כאילו היה ביכולתה לקרוא את מחשבותי, אלה אומרת, "איך מתקדמת הכתיבה?"

"בסדר, נדמה לי. תרצי שאביא איתי את מה שכתבתי בביקור הבא, ואקריא לך את מה שהספקתי לכתוב עד כה?"

היא משחררת את ידי בטפיחה רכה ומסדרת קפל בצעיפה. "לא, אני סומכת עלייך. ואני רוצה שתכתבי את הסיפור בדרך שלך. תוכלי להקריא לי את זה כשהכול יהיה גמור. אבל תרגישי חופשייה לשאול כל שאלה. כמה מהזיכרונות שלי מעט מעורפלים כעת, אז אולי החמצתי כמה דברים כשקשקשתי לתוך המכשיר."

אני מנידה בראשי. ההקלטות שלה צלולות ושוטפות, ומקלות עליי לשזור יחד את חוטי הסיפור; התמונות עוזרות לי לדמיין את ההתרחשויות בזמן אמת. למעשה, אופן דיבורה בקלטות בטוח יותר מאשר בשיח היומיומי שלה, נטוע באופן אמיץ יותר במוחה מאשר חייה כיום.

אלה שבה ועוצמת את עיניה, מדברת בלחש. "לפעמים נדרש זמן להכיר אנשים – יש אנשים שאף פעם אי אפשר להכיר באמת. אחרים ניתן להכיר כהרף עין. כך היה עם קריסטוף וקרולין. אני מניחה שהתום עזר... חברי ילדות, אהבות ראשונות. החיים הולכים ומסתבכים ככל שהימים חולפים. אבל אני התאהבתי בחיים עצמם באותו הקיץ, קנדרה, לא רק באי ובמשפחת מרטה, אלא בכל האפשרויות והתקוות שהתעוררות ההיא הביאה עימה. היא פקחה את עיניי לאפשרויות הגלומות בחיים." היא מתבוננת בי, הבעתה כה חודרת, כאילו הצליחה לראות מתחת לפני השטח, אל תוך נשמתו. "האם אי פעם הרגשת כך?"

לאורה של שמש הסתיו, עיניה ירוקות ומלאות חיים, מנומרות זהב. בדיוק כמו עיניו של פין, אני חושבת, ואני יודעת שהיא רואה את הבזקי העצב המבליחים על פניו לפני שאני מצליחה להסתיר אותם מתחת לחיוך נוסף.

"כשפגשתי את דן לראשונה, כן. היו לי כמה חברים לפניו, אבל לא משהו מיוחד. כשפגשתי אותו ידעתי. ברגע, כמו שאמרת. וגם בשנינו פעמו אז הביטחון ותקוות הנעורים. אבל, כמו שאמרת, החיים קורים. התקווה נקברת תחת כל הדברים האחרים שקורים. והביטחון נשחק..." השתתקתי, גרוני מתכווץ שוב לפתע. לא לעיתים קרובות אני מודה בפני אחרים – ודאי לא בפני עצמי – עד כמה המצב עכשיו קשה.

אנחנו יושבות בדממה לרגע. ואז אלה שוב אווזות בידי ולוחצות אותה. "לעולם אל תאבדי את התקווה, קנדרה. גם כשכל השאר אוכר. חיים בלי תקווה הם מוות איטי. התקווה היא שהופכת אותנו לאנושיים. בלעדיה, אנחנו מסתכנים באוכרן המגע עם משמעות חיינו." אני מהנהנת. "לפעמים זה פשוט כל כך לא לקוות. התקווה כואבת."

היא מביטה בי שוב, באותו מבט ירוק עמוק שלה. "אני יודעת שהיא כואבת. אבל מניסיוני, כשמאבדים כל כך הרבה, תחושת הכאב הזאת עדיפה על אוכרן כל תחושה."

מילותיה – והבעת העצב העמוק כשהיא מבטאת אותן – גורמות לי לחשוב שוב על הניכור בינה ובין אימי. האם אלה מקווה עדיין לפיוס? לפני שיהיה מאוחר מדי? דומה שכתבת סיפורה קשורה לכך איכשהו, אף שאיני יודעת עדיין איך או למה. אבל אולי השיתוף שלי בידיעת הדברים ורישומם על הדף, לעדות אחרי מותה, מעניקים לה תקווה מסוימת. לכל הפחות, ייתכן כי הדבר מעניק לה תחושת תכלית – או שהיא פשוט עושה זאת בניסיון לעודד אותי לצאת מהשגרה בה מצאתי את עצמי? חשבתי שאני תומכת בה בבואי הנה לביקור, אבל כעת יש לי רושם ממשי שאני מרוויחה הרבה יותר ממה שאני מעניקה...

קרני השמש האחרונות מחליקות מאחורי החומה והצל שהודחל לעברנו על פני הדשא נוגע בפניה של אלה. היא נרעדת מעט. "בואי, היה נחמד כל עוד זה נמשך, אבל עכשיו הגיע הזמן לחזור פנימה." אני עוזרת לה לקום על רגליה ומציעה לה את זרועי כשאנחנו צועדות בחזרה לעבר הדלת. "אלווה אותך לדרך. כבר כמעט שעת ארוחת הערב בכל מקרה."

"תודה, קנדרה. על האוויר הצח ועל זה שבאת לבקר אותי. הכנתי לך עוד קלטת. ומצאתי גם עוד כמה מכתבים של קרולין שבטח ימצאו חן בעיניך." כשאנחנו מגיעות אל הדלת האחורית, היא נעצרת ומסתובבת להביט בצללים המעמיקים שבהם ורד לבן אחד או שניים זוהרים. "נראה לך שפין יאהב את הגינה הזו?" היא שואלת. "אולי פעם תביאי אותו איתך?"

"ייתכן שיאהב אותה, אם מזג האוויר יהיה נעים. הוא אוהב לצאת לגינה עם אבא שלו. אבל צריך להיות זהירים כשלוקחים אותו למקומות חדשים... משהו לא מוכר עלול להבהיל אותו. נצטרך לראות." אני יודעת שהוא ישנא את בית הדיוור המוגן, על ריחותיו המוזרים, מסדרונותיו הצרים ואנשיו הלא מוכרים, כולם יפחידו אותו. אלה לא לוחצת. אבל היא מחייכת כשהיא אומרת בעדינות, "אני ממש מקווה שאפגוש אותו שוב בהזדמנות."

1938, איל דה רה

הימים חלפו, ואלה התרגלה לקצב הקליל של הקיץ באיל דה רה. כשלא הפליגו מחופי החול הרך של האי, הם רכבו על אופניים בכבישיו המאובקים, עד שנוף מישורי המלח ודיונות החול נעשו מוכרים לה יותר מהבית ומחייה באדינבורו.

צריח הכנסייה בסנט מארי שימש להם מצפן בשוכם מבילוי ביבשה ובים, מצביע השמימה מתוך הכרמים המוריקים ושרות החיטה הזהובים המשובצים ברצועות של פרגים ארגמניים. צבע הים והשמיים הטביעו את חותמם על כל ישותה, מלטשים ומחדדים את עינה ליופי. היא אהבה הכול, מבתי הדייגים הלבנים ועד המצודה הענקית שעמדה על החוף בסן מרטין; מענפי יערות הדבש הנשפכים, שבילי הכפרים המרוצפים אבנים ועד למרבדי פרחי הבר – גזר מצוי ודרדר כחול, סלסילי הכסף וחרחבינה מכחילה – הצומחים לאורך השבילים; ממרבצי הצדפות ועד ערבות המלח, לשם נגרפו ערמות המלח המשובח ביותר כדי שיתחמצנו בשמש; שם עבדו חמורים קטנים ומדובללים, בני מינה של אנאיס, בחלקות המלח, עוטים גרביים מפוספסים מוזרים המגינים עליהם מפני שריטות המלח והזבובים העוקצים, וגורמים להם להיראות כמו ליצנים חביבים.

יום אחד, בעת שרכבו על אופניהם בלה פלוט, חלפו על פני מרפאה לחולי שחפת, וראו ילדים השוכבים על שורות של אלונקות בד בשמש, וגבירה תקיפה למראה בכובע וסינר מעומלנים משגיחה עליהם ביד רמה. "הם מגיעים הנה כדי ליהנות ממזג האוויר הטוב באי," הסבירה קרולין. "חלקם מחלימים משחפת, אחרים מאנמיה. השמש ואוויר הים הם התרופה הכי טובה בשבילם." שלושתם נופפו בזמן שהמשיכו לרכוב, והילדים הריעו לפני שהושתקו על ידי האחות חמורת הסבר. אלה הייתה בטוחה שהילדים האלו לא יכלו למצוא לעצמם מקום טוב יותר לשוב בו לאיתנם: היא עצמה הייתה מופת לבריאות טובה, שערה זהר בבלונד בהיר, ועורה הזהיב מהרוח והשמש, בני לווייתה הקבועים בטיוליהם.

החדשות מהעולם שמחוץ לאי היו מקוטעות: מכתב אקראי הגיע מאימה של אלה, שואל כיצד מתקדמים לימודי הצרפתית שלה ומתעד את ביקורם השנתי של הוריה בפייף למשחק גולף ואת טיוליהם הרגילים הנמרצים על חוף אֵילִי; לפעמים, במסדרון, קולותיו הכבושים של נגן הרדיו והתקליטים נשמע מחדר ההסבה, אליו נכנסה מריאן מעבודתה בגינה כדי להימלט מחום הצוהריים. כאשר קרולין שאלה את אימה מה חדש בפריז, מריאן הנידה בראשה וחיכה חיוך שאף פעם לא הצליח לגרש את העצב מעיניה הכהות. "אותו טירוף רגיל," היא ציינה פעם.

אבל הימים שלהם היו נטולי דאגה; הפלגות על ביז'ו, פיקניקים על החוף או טיולים באי על שלושה זוגות אופניים חלודים מעט. היה זה כאילו רצועת המים הדקה המפרידה בינם ובין היבשה הייתה סוג של מחסום בלתי חדיר, כזה שדבר מן העולם החיצון לא יצליח לעבור. קריסטוף, קרולין ואלה היו בלתי נפרדים, מבליים יחד כל רגע של ערות. ובזמן שהקשר החזק בין אלה וקריסטוף קירב אותם זה לזה יותר ויותר, גם קרולין הייתה שם תמיד, חברה רצויה בשלישייה, בנינוחות שלווה ובנאמנות חד־משמעית לשניהם, מלווה אותם באין מפריע בכל מסעותיהם.

יום אחד, כשישבו על הדיונות מאחורי הבית, היא ביטאה במילים

את מה ששלושתם חשו. "מוזר, לפני שבאת, אלה, הרגשתי תמיד שקריסטוף ואני מרכיבים שני חצאים של שלם. אבל כעת ברור לי שחסרת לנו, ואני לא יכולה לדמיין חיים בלעדייך."

אלה הנהגה, פניה המוארכות רציניות. "גם אני מרגישה כך. אני לא רוצה אפילו לחשוב מה ארגיש כשאילץ לעזוב אתכם בסוף הקיץ. תבטיחו לי שתכתבו לי, שניכם? ואני מבטיחה שאכתוב לכם לפריז כשאחזור לאדינבורו."

הם הגו תוכנית, על פיה התאומים יבואו לבקר בסקוטלנד ביום מן הימים, ואלה תחזור לבקר באי בקיץ הבא. "ובכל הקיצים עד סוף הימים," הכריזה קרולין, מציירת לב בחול לרגליהם. היא כתבה את שלושת שמותיהם בתוך הלב, במעגל. "הנה, נראה שהטלתי לחש קסמים, כך שזה יתגשם." היא הסתובבה אל קריסטוף, עיניה נוצצות לפתע. "אני יודעת, אלה חייבת לבוא אלינו לפריז בשנה הבאה. ברגע ששנינו נתחיל לעבוד, נבלה את מרבית הקיץ בעיר בכל מקרה – למרבה הצער, לא יהיו יותר חופשות ארוכות ומקסימות לזמן מה. נוכל להראות לך את העיר ואת תוכלי להמשיך לשפר את הצרפתית שלך – על אף שאת כבר מדברת צרפתית רהוטה. אולי אפילו תחליטי שאת אוהבת את פריז מספיק כדי לשקול לעבוד שם לאחר שתשלימי את קורס המזכירות שלך." היא קפצה ממקומה וניערה את מכנסייה הקצרים מהחול. "אלך לבקש ממאמו לכתוב לאימך מייד ולהזמין אותך. ואז יהיה לנו כבר למה לצפות."

קריסטוף התגלגל על בטנו וחיך את אותו חיוך איטי וארוך שלו אל אלה. לעיתים רחוקות יצא להם להישאר כך לבדם, רק שניהם, והיא מרגישה נבוכה לפתע.

"תבואי לבקר אותנו, אלה? זה יהפוך את החזרה לפריז להרבה יותר נסבלת אם תבטיחי שכן."

בעזרת קצה של צדף חד כסכין שהחזיקה בידה חזרה אלה על קווי הלב שקרולין ציירה. הרוח התחזקה וכמה גרגרי חול התרוממו וטשטשו את אותיות שמותיהם, כובשים בחזרה את החוף לעצמם. לרגע, למראה השמות הנמוגים והולכים, היא מרגישה מוצפת

ברגש כה עז עד שגרונה התכווץ והיא לא הצליחה לדבר. קריסטוף, כאילו לא הצליח לשלוט בעצמו, הושיט את ידו ושרטט את קו לסתה באצבעו. היא נשאה אליו את עיניה ואז אחזה בידו וליטפה את העור השחום והחלק בגב ידו.

אחרי רגעים ארוכים, היא חייכה. "אני מבטיחה."

באבחה אחת, הגיע סוף השבוע המלא האחרון של הקיץ שלהם באי. בזמן הזה בשבוע הבא יארזו הכול ויצאו במסעם על פני המים אל חייהם האמיתיים, בעולם האמיתי.

חום אוגוסט היה מעיק היום, והרוח הרגילה שנשבה מהאוקיינוס גוועה לשם שינוי, מותירה את האוויר עומד וכבד. צבר עננים כהים, סמיך ומבשר רעות, התאסף מעל הים.

סביב שולחן ארוחת הבוקר, חשה אלה בשינוי באווירה שלא היה קשור כלל לשינוי במזג האוויר. אביהם של התאומים יגיע מאוחר יותר באותו יום, ונדמה שהמחשבה על כך גרמה לתעוקה וירידה במצב רוחו של קריסטוף. מיסייה מרטה יצטרף אליהם לסוף השבוע האחרון של החופשה על האי, שכן נאלץ להישאר בפריז במהלך כל הקיץ בשל עבודתו בבנק. מריאן וקרולין, אף שלא היו מדוכאות כקריסטוף, נראו מתוחות לא פחות, ודיברו בהתלהבות קצת רבה מדי על תוכניותיהם לימים בהם מיסייה מרטה יהיה עימם. השבוע יגיע לקיצו באירוע החברתי של העונה, מסיבת ריקודים בבית המושל לשעבר בסן מרטין לצורך גיוס כספים למרפאה לחולי שחפת שמקום מושבה היה כעת בבית המושל. מריאן רצתה לוודא שלכל אחד מהם יש בגד מתאים לאירוע.

"אבל קריסטוף, ביקשתי ממך לארוז רק חליפה אחת. אתה יודע שמאוד חשוב לאביך שתשתתף בנשף. הוא נועד למטרה חשובה מאוד, ורבים כל כך מעמיתיו יהיו שם."

"אבל למה אני צריך ללכת? אף אחד מעמיתיו של אבא לא ירצה

לשוחח איתי. זה כל כך מעונב ורשמי. וזה הערב האחרון שלנו באי, אז למה אנחנו לא יכולים לבלות אותו איך שנרצה?"

"אתה יודע שדווקא השנה, מכל השנים, חשוב שתשתתף. אתה מצטרף לבנק בעוד כמה שבועות והקשרים שתיצור כאן יועילו לך בעתיד. הם יצפו לראות אותך שם עם המשפחה שלך. בבקשה, קריסטוף, למעננו, אל תכעיס את אבא כבר ביום הגעתו. יש לו מעט

ימי חופשה בכל מקרה, אז בוא נוודא שהשבוע הזה יהיה נעים..."

"עכשיו," המשיכה מריאן, נימת קולה תקיפה ולא סובלת ויכוחים נוספים, "אני בטוחה שבארון בחדר השינה שלי תלויה חליפה ישנה שלך. אני חושבת שהשארית אותה כאן בקיץ שעבר. יכול להיות שאצליח להאריך קצת את המכנסיים. אני מקווה שנוכל להסתדר עם זה. תוכל לשאול חולצה ועניבה מאבא."

"אני איראה מגוחך, לבוש כמו קוף מרקד!"

"טוב, אם תיראה מגוחך אז תוכל להאשים בזה רק את עצמך, ענתה אימו, מיואשת.

מעל האוקיינוס נשמע קול רעם מתגלגל, שקט אבל מאיים.

"לעזאזל עם מזג האוויר הזה!" תסכולו של קריסטוף התפרץ והוא בצע בכעס את הבריוש שעל צלחתו והפך אותו לערמה של פירורים.

"אנחנו לא יכולים אפילו לצאת להפלגה היום."

"למה שלא תיקחו את האופניים וסלסילת פיקניק למגדלור? אני חושבת שעוד לא ראית אותו, נכון, אלה?"

"לא מהיבשה. ראינו אותו ממרחק מביז'ו. אשמח לטפס לראשו, לראות נוף שונה של האי." אלה ניצלה את ההזדמנות שמריאן יצרה כדי לשנות את הנושא, מנסה להסיח את דעתו של קריסטוף מזעפו.

הם חזרו מאוחר, לוהטים ועייפים ממסע הרכיבה הארוך, לאחר שדיוושו בכול הכוח במסע הביתה דרך האוויר שהיה, לתחושתה של אלה, סמיך כדייסה. כשלקחו את האופניים לחלק האחורי של

הבית, ריח עשן הסיגר פגש אותם באוויר הערב, מאפיל על ניוחות הערב הרגילים של יערת הדבש והיסמין. מיסייה מרטה עמד במרפסת, לבוש חליפה כהה, שגריר מהעולם האמיתי, ונראה לאלה כאילו פלש לאיריליית האי, מביא איתו שלא במודע תזכורות לא רצויות מהעולם החיצון.

הוא הסתובב כדי לבחון אותם, אבל לא התקרב אליהם, מעדיף לחכות כשהשעינו את אופניהם על קיר המחסן הקטן עליו נשענו גם העגלה של אנאיס, המשוטים של סירת המשוטים של ביז'ו, ועוד כמה אבזרי גינן. תחת מבטו החרישי, אלה הרגישה פרועה ומרושלת כשהתקרבה אל המרפסת. היא ניגבה את ידיה בעצבנות בצירי מכנסיה הקצרים ואז תחבה את שיערה מאחורי אוזניה בניסיון להיראות מעט מסודרת יותר. היא ייחלה שהייתה לבושה בצורה רשמית מעט יותר לקראת המפגש הראשון שלה עם אביהם של התאומים.

קרולין הגיעה אליו ראשונה והתרוממה על קצות אצבעותיה כדי לנשק לו על שתי לחייו. קריסטוף עמד בצד, מגושם ומרוחק, שעה שאחותו ערכה את ההיכרות. "אבא, זו אלה."

מיסייה מרטה הושיט את ידו ולחץ את ידה הלחה מעט. "נעים מאוד להכירך, מדמואזל אלה."

היא שמה לב שפנה אליה ברשמיות; ובכל זאת, באותו הזמן, כשחייך, קמטוטים הופיעו בזוויות עיניו באופן לא בלתי ידידותי. לאמיתו של דבר, היא חשבה, במבט מקרוב הוא נראה עייף יותר מאשר חמור סבר.

מריאן הגיחה מתוך הבית מאחוריו. "אוֹ-לה־לה, חזרתם מאוחר כל כך. תהיתי אם דיוושתם עד סוף האי ונפלתם לתוך הים! לכו להתרחץ לקראת ארוחת הערב. אבל רגע לפני, כדאי שתכניסו פנימה את האופניים. נראה שצפויה לנו סערה הלילה."

כאילו כדי להעניק לדבריה חותם של אמת, הבהוב של ברק ליחך את פני הים מאחורי הדיונות, מהיר כלשון של צפע, ורגע אחריו נשמעה נהמתו של הרעם שכאילו הרעיד את אוויר הערב המחניק. הם אכלו ארוחת ערב בחוץ. "חיים על הקצה," אמרה מריאן,

"ואם הסערה תגיע, נרים את הצלחות ונברח." החשכה ירדה, אבל לא הביאה איתה את הצינה המסורתית לה אלה למדה לצפות. אם בכלל, נדמה שהאוויר רק התחמם ונעשה כבד עוד יותר, והיא גילתה שאין לה תיאבון למנת דג הבס בחמאה לבנה.

"מה חדש אצל הדודנית אנייס?" קרולין שברה את הדממה הדחוסה שהכבידה עליה, והוסיפה למשקלו של אוויר הלילה המחניק. מיסייה מרטה הניד בראשו, מנגב את שפמו במפית שלו. "עוד לא שמעתי שום דבר חדש. כפי שאתם יודעים, הרשויות הצרפתיות כמעט סגרו לגמרי את הגבול. לפליטים הרבה יותר קשה להיכנס למדינה. אבל אני עדיין כותב מכתבים ובטוח שבאמצעות כמה מאנשי הקשר שלי בבנק נצליח להביא את בני המשפחה לפריז." הוא טפח בצורה מנחמת על ידה של אשתו.

קרולין הסתובבה אל אלה כדי להסביר: "בני הדודים של אימא מאוסטריה באים לגור איתנו לזמן מה. המצב במולדתם קשה מאוד עכשיו, כשהיא מסופחת לגרמניה. אז הם מתכוונים לעבור לצרפת." קריסטוף לקח לעצמו תפוח אדמה נוסף מהצלחת במרכז השולחן. "זה מעיק כל כך. הדודנית אנייס נוירוטית לגמרי ובעלה טרחן." "טוב, זה רק עד שימצאו לעצמם דירה בפריז. בכל מקרה, הילדים מתוקים מאוד, ולא משנה עד כמה ההורים שלהם מעצבנים," ענתה אחותו.

"ובכל מקרה, אתה תהיה בעבודה רוב הזמן." דבריו של אביו הוטלו בכבדות על השולחן, משתיקות אותם בבת אחת. בניסיון לשנות את הנושא, אלה פתחה בהיסוס, "הלוואי שיכולתי לראות את התערוכה העולמית כשהתקיימה בפריז בשנה שעברה. האם ביקרתם בתערוכה? האם הייתה באמת נהדרת כמו שאמרו?" מיסייה מרטה שוב מחה את שפמו במפית לפני שענה. "היא אכן הייתה מרשימה. אבל איזה מבנה מגוחך בנו הגרמנים! הוא עמד בצמוד למגדל אייפל כאילו שהוא מנסה לגמד אותו, כאילו נכנס לעימות עם הביתן הרוסי. היו שחשבו שהוא אלגנטי ומודרני," – הוא ביטא את המילה בבוז – "אבל אני חושב שהארכיטקטורה הנאצית

הגרנדיוזית הזאת אינה אנושית, בגודלה ובאווירה שלה. אין ספק שזו תצוגת עוצמה, וזו הייתה כוונתם, ככל הנראה.

"ביקרנו בביתן הספרדי," קריסטוף התערב בלהיטות. "היה שם ציור של פבלו פיקסו, שהיה מהפכני ביסודו."

אביו הניד בראשו. "אני חשבתי שהוא היה נורא. לא היה בו שום היגיון כמעט, כולו זוויות וברכריות. ואני לא מבין מה הטעם לייצג משהו בצורה נוראה כל כך בעבודת אומנות. טבח אכזרי במלחמת האזרחים בספרד אינו נושא נעים להתבונן בו."

קריסטוף השיב, "מטרת האומנות היא לספר סיפור כשהמילים אינן מספיקות, לא? ומיסייה פיקסו בהחלט עושה זאת עם גֶרְנִיקָה." רעם ארוך ונמוך הרעיד את כלי הזכוכית על השולחן, ומריאן נשאה את עיניה אל השמיים בחשש, מרימה את ידה. "ראיתי טיפת גשם?"

מתעלם מאשתו, מיסייה מרטה בחן את בנו במורת רוח. הוא נאנח. "כבר דיברנו על כך בעבר. קצת פחות זמן במחשבות על אומנות וקצת יותר בקריאת מסמכים עסקיים יציבו אותך במקום טוב, בני. שולחנך בבנק ממתין לך. עם בוא הסתיו, לא יהיה לך זמן לחשוב על דבר מלבד הקריירה שלך. הגיע הזמן שתניח למחברת הרישום שלך ותתרכז בעיסוקים ראויים יותר."

קריסטוף שאף אוויר בחדות ועמד להתווכח. אבל לפתע הבלחח ברק אימתני וכמעט בו־זמנית הרעים רעם שגרם לכולם לקפוץ. אלה שפכה את כוס המים שהחזיקה בידה, מרטיבה את חצאית שמלתה, וכשניסתה לנגב את המים במפית שלה, התחוויר לה שכתמים נוספים מופיעים כשטיפות גשם גדולות החלו לרדת.

"מהר! פנימה!" מריאן החלה לאסוף צלחות וכל האחרים עשו כמותה, ממהרים להימלט מהגשם השוטף שהחל לרדת בפתאומיות כאילו מישוהו פתח ברז.

כשאלה שכבה במיטתה באותו הלילה, מאזינה לרעמים ולהלמות הגשם, המטביע את שאגת האוקיינוס מאחורי הדיונות, קליידוסקופ של מחשבות הסתחרר בראשה. הקיץ התקרב לקיצו. אבל איך תוכל

לחזור לצינה ולאפרוריות החשופה של אדינבורו, לבנייניה המכוסים פיה, לעלי הסתיו המתחילים כבר לנשור? לפתע לא יכלה לשאת את המחשבה על אותו חדר מעופש דמוי כלא, בו תשב לפני מכונת כתיבה. ומי היא תהיה כשתשוב לשם? בטח לא אותה אלה לנוקס שיצאה לדרכה מתחנת ווייברלי לפני שבועות ארוכים.

כשחשבה על פרידה מקריסטוף, ליכה התכווץ בכאב שגופה הדקיק התקשה לשאת. הם לא התנשקו אפילו, מלבד אותן נשיקות חסודות על הלחי שמחליפים הצרפתים בבואם ובצאתם. דומה שהייתה ביניהם הבטחה אילמת – אותו זרם גואה המושך אותם זה לזה באופן בלתי מוסבר. וכשהוליך את אצבעו לאורך מתאר פניה באותו יום על החוף, הרגישה זרם חשמלי חולף ביניהם, חזק כמו ברק. היא בעטה מעליה את סדין הכותנה הדק, איבריה לוהטים וכבדים באוויר הסערה.

היא הרגישה שלא תוכל לעזוב. עם זאת, ידעה שבלתי אפשרי להישאר. הקיץ הזה שינה הכול, והעתיד הבטוח והוודאי שכמו הוחלט בשבילה באדינבורו פרח עם הרוח שנשבה על פני האוקיינוס האטלנטי, זו שגורמת לעשב הצומח על פני הדיונות לנוע ולרקד. "תחשבי על פריז בקיץ הבא... רק על זה ולא על שום דבר אחר... נהיה שוב יחד..."

נדמה היה שהסופה נחלשת, סוף־סוף, והיא שקעה בשינה לוהטת וטרופה, מתהפכת בתוך ים חלומות שהטרידו את שנתה.

"קדימה, קריסטוף! בנואה כאן!" קרולין קיפצה בהתרגשות, מחפשת מבעד לדלת הכניסה את בעלה של סנדרין, שלעיתים בירך אותם מסירת הדייג שלו, בעודו מטפל ברשתות הסרטנים שלו כשהפליגו על ביז'ו; אבל הערב, לבקשתו של מיסייה מרטה, הוא הגיע במכונית חדשה אותה שכר מאחד המוסכים המקומיים כדי לקחת אותם לנשף. "הו, אלה, את יפיפייה!"

"תודה. גם את, קרולין." החצאיות המלאות של שמלות הערב של הבנות השמיעו אֶוֹשָה סביב קרסוליהן, מדגישות את מותניהן הצרות כשסובכו זו את זו במסדרון הצר, מבצעות צעדי ריקוד מעטים כשחיכו בקוצר רוח לשאר החבורה. שמלתה של קרולין הייתה עשויה משי בצבע כחול כהה והיא אספה את תלתליה הסוררים בשתי מסרקות צב. שמלתה של אלה, נתפרה מבד סאטן בצבע ירוק, המדגיש את ניצוצות הזהב בעיניה – ואולי הייתה זו רק הציפייה לנשף הצפוי ולהזדמנות לרקוד בזרועותיו של קריסטוף שגרמה להן לזהור כך.

הבנות עמדו, זרועותיהן שלובות, כשמיסייה מרטה צילם אותן באביזר החדש שרכש, מצלמת לייקה שהיה בכוחה לצלם תמונות בצבע.

"אבא, אנחנו חייבים לפתח עותק לאלה, כדי שאוכל לשלוח לה אותו כשנחזור לפריז," הכריזה קרולין.

אביה, עוצר נשימה בעניבה לבנה ומקטורן ערב, נראה קצת יותר נינוח אחרי שבוע באי, שערו המאפיר היווה ניגוד לפניו, שהיו עתה שזופים מהשמש. אבל אלה לא יכלה שלא להבחין כיצד, כשהתבונן בשתי הבנות המפפטטות וצוחקות בבגדי החמודות שלהן, עיניו נמלאו עצב. לפני עשרים שנה, הוא היה עד לזוועות של מלחמה, שדוגמתה קיווה שהעולם לא יחווה שוב לעולם. היא ידעה שהוא ראה די מאפלת המלחמה כדי לדעת שיש לנצור את רגעי האור והיופי; נדמה כי עכשיו הוא חורת את הרגע הזה בזיכרונו, כמו הצילום שטבע במצלמתו, מאחסן אותו כנגד איום הזמנים האפלים יותר העומדים בפתח.

כשפעמון כנסיית סנט מארי צלצל בשעה שבע בערב, אלה ראתה את מריאן יורדת במדרגות בחן מלכותי, ובעלה, עודו מתעשת, סייע לה ללבוש את מעיל התחרה המוזהב שלה, התואם את שמלת הערב הגולשת שלבשה. בעדינות אין קץ, הסיט מפניה את אחד מתלתלי שערה הכהה, שנשמט מהפקעת שנאספה על עורפה, ואז רכן לנשק לעור החיוור תחתיה. הוא הציע לה את ידו באומרו, "בואי, אשתי היפיפייה, הכרכרה מחכה לך."

מריאן, קרולין ואלה הרימו את חצאיותיהן הארוכות וצעדו במורד השביל החולי אל המקום בו המתין להן בנואה.
 "קריסטוף, קדימה!" קרולין קראה שוב, הפעם בקוצר רוח ניכר, מביטה מעבר לכתפה.

לכסוף, רעם צעדים על המדרגות בישר על הגעתו הצפויה של אחיה. הוא לבש חליפה כהה, שאותה מריאן תיקנה כדי שתתאים לו פחות או יותר למשך הערב, אבל כפות רגליו היו יחפות וצווארון חולצתו היה פתוח. בידו האחת אחז זוג נעלי עור שחורות ובאחרת עניבה וחפתי צווארון. הוא התיישב ליד הבנות והחל לארגן את פרטי לבושו האחרונים.

"סליחה," הוא מלמל, משתדל להכניס את החפתים לתוך הפתחים.
 "לא שמת לך לשעה."
 אביו הקדיר פנים.

מריאן לקחה מידו את החפת האחרון והידקה את הצווארון הסורר בזריזות, לאחר מכן, העבירה את אצבעותיה בחיבה בשערו של בנה כדי לסדר אותו מעט כשנשמט על עיניו. "זהו. עכשיו תקשור את השרוכים שלך לפני שתיפול עליהם ותעוף על רחבת הריקודים."

כשחלפו על פני הביצורים היציבים שהקיפו את העיר ונכנסו לרחובות הצרים של סן מרטין, השמש כבר הייתה בזווית נמוכה בשמיים, מטילה את צלליהם הארוכים של הבניינים הצפופים בנמל. אוויר שלהי אוגוסט היה חמים, ובשמי הערב הכסופים כחלחלים ממעל סיסים דאו והסתחררו במעוף קיץ שאין לו סוף.

הם עצרו לפני צמד שערים נאים, דרכם חלפו אורחים אחרים בלבוש אלגנטי, ממהרים אל שטחי הפאלה דה גוברנר, בית המושל. אלה נייערה את קפלי שמלתה, מחליקה את הסאטן הירוק המעודן ובו־זמנית מנסה להשקיט את התרגשותה.

מיסייה מרטה אחז בזרועה של רעייתו והוביל אותה במעלה השדרה אל דלתות האחוזה הפתוחות לרווחה. מחקה את הרשמיות בה נהגו המבוגרים, קריסטוף הציע זרוע לכל אחת מהבנות, והן, מצידן,

קידמו אותה בברכה, צחקו נוכח הפומפוזיות המעושה שלו, והצטרפו לתהלוכת האורחים העושים דרכם לנשף.

קירותיו הלבנים של ארמון המושל לשעבר הודגשו מול גדרות הטקסוס הכהות, שקוצצו בדיוקנות ויצרו צורות גיאומטריות נאות, אבל רשמיותן של הגינות רוככה בניחוחות לבנדר וחינניות, שפרחיהם החיוורים נעו ברוח הערב. המבנה נמכר על ידי המדינה כמה שנים קודם לכן, ונקנה על ידי משפחה עשירה מאזור שמפיין, שהקימה במקום מחנה קיץ לילדי העיר שיד הוריהם אינה משגת טיפול טוב, ושלמצבם הבריאותי סיכוי להשתפר כתוצאה מבילוי של כמה שבועות באוויר הים ובשמש. האורחים הצעירים ששהו במקום כבר חזרו לבתיהם, והמבנה הושאל למסיבת סוף עונה אחת אחרונה, מחיר כרטיסי הכניסה אליה סייע בגיוס המימון למחנה הקיץ בשנה הבאה. בפנים, חלונותיה הגבוהים של האחוזה היו פתוחים, כדי לאפשר לאוויר הערב להכניס מעט קרירות לתוך אולם הנשפים בעל התקרה הגבוהה, בו צליליה הרכים של רביעיית מיתרים כמעט וטבעו בנהמת השיחות של האורחים הנאספים.

מלצרים חגו עם מגשים עמוסים כוסות שמפניה, תכולתן המבעבעת מגבירה את עוצמת הצחוק עד שהדהדו מהכרכובים הנמצאים הרחק מעל לראשיהם.

אלה רכנה אל קרולין, מתאמצת לשמוע את מה שזו אמרה לה כשהצביעה על פרצופים כאלה ואחרים בקהל, אותם הכירה מפריז. קריסטוף הבליע פיהוק. "כן, אין ספק, כל פריז. למה אנחנו צריכים לכבוז את הערב האחרון והיקר שלנו כאן בשיחות איתם כשאנחנו עומדים לחזור העירה ולפגוש בהם בכל מקרה?"

מריאן הופיעה לצידו, בדיוק כשהושיט את ידו לקחת כוס שמפניה נוספת ממלצר חולף. "תחזיר את זה, קריסטוף. אני בטוחה שראיתי ששתית כבר שתיים. אבא רוצה שתבוא לפגוש את אחד המנהלים בבנק. קרימה!" היא אחזה בידו בתקיפות, מפלסת את דרכה בתוך הקהל כשבנה הולך בצייתנות בעקבותיה.

אלה בחנה את החדר, רואה את סידורי השושן הצחור שציפו את

אח האבן הגדול בקצהו האחד, ומעברו שולחן ארוך, מכוסה מפת פשתן צחורה, עליו מגשים גדולים עמוסי צדפות למאכל.

שפע כזה, היא חשבה, אחרי כל שנות הצנע. בלילה שכזה, קשה להאמין שהעולם עוד ידע מחסור.

קרולין דחקה בה במרפקה. "למה את רצינית כל כך?" היא צחקה והנידה בראשה. "זה שום דבר. מתי נראה לך שהריקודים יתחילו?"

"בקרוב. קודם נקשיב לנאומו של מנהל המרפאה לחולי שחפת, ואז, אחרי שיסיימו עם החלק הרשמי של הערב, התזמורת תוכל לפתוח..."

בדיוק באותו רגע, כמו על פי אות, המוזיקאים בפניה הדמימו את כליהם וארוות תשואות התפשטה בחדר כשהמארחים עלו על הבמה והחלו לברך את אורחיהם.

אלה שמחה לגלות שהיא יכולה להבין כמעט כל מילה בנאומו של המנהל. הקיץ שלה באי בהחלט השתלם. בשנה הבאה תצליח ללא ספק לקבל את תעודת המזכירה שלה. אולי כדאי שתנסה למצוא עבודה בפריז, תמצא דירה הולמת, מקום קרוב לקרולין ולקריסטוף. היא דמיינה את עצמה צועדת בצעד מהיר ברחובות פריז, לובשת חליפת מעצבים אלגנטית, עקביה הגבוהים נוקשים באבני המדרכות בדרכה לפגישה חשובה בשגרירות זו או אחרת. היא הרגישה ניצוץ של ספק כשתהתה כיצד הוריה יתייחסו להצעה כזו. אבל את הגשר הזה יהיה עליה לחצות רק כאשר תחזור לאדינבורו.

תשומת ליבה של אלה הושבה לחדר עם ארווה נוספת של מחיאות כפיים, אז התחוור לה שהמנהל סיים את נאומו. אולם הנשפים התפנה כשהאורחים הסתערו על שולחנות המזנון, ויצאו אל המרפסת שמעבר לו, בה הוצבו שולחנות קטנים לכאי המסיבה כדי שיוכלו ליהנות מארוחתם, המלווה בכוסות שמפניה נוספות.

המוזיקאים, שאליהם הצטרף אקורדיוניסט, התכנסו שוב על הבמה, ופצחו בנגינת ואלס. לפתע, הופיע קריסטוף לצידה של אלה והחליק את ידו סביב מותניה. "בואי נרקוד," הוא אמר, "עכשיו, בזמן

שכל האחרים עסוקים בהעמסת צלחותיהם, ורחבת הריקודים עומדת לרשותנו.

הוא הוביל אותה אל מרכז החדר וכשניחוח השושן הצחור התערב ברוח הים החמימה, השניים צפו על הרחבה בריקוד פרטי משלהם. המוזיקאים חייכו זה לזה וניגנו ברגש מחודש, נרגשים למראה היופי והחן, התגלמות הנעורים והעידון הצרוף בו חייך קריסטוף, הולך לאיבוד במבטה של אלה.

”צבע עינייך ירוק ברקת, כצבע האוקיינוס מעבר לנקודה בה הוא מעמיק לפתע,” הוא לחש לאוזנה של אלה בלבד. ”ירוק ים, מוכתם בזהב שמש. הייתי שמח לטבוע בתוכן אילו משמעות הדבר הייתה שנוכל להמשיך לרקוד כך עד קץ כל הימים.”

היא חייכה, לוחצת את כתפו באצבעותיה האוחזות בו, והוא משך אותה קרוב יותר אליו כשהמשיכו לרקוד.

הערב חלף מהר מדי לאלה, שהתבשמה מאושר, מאהבה ומכוס שמפניה אחת ויחידה.

קריסטוף רקד עם אחותו ועם אימו, ומיסייה מרטה ליווה את אלה באבירות על פני רחבת הריקודים בצעדי פוקסטרוט מושלמים, אבל במהלך כל הערב, הייתה אלה מודעת לכך שקריסטוף כלל לא התרחק ממנה, והופיע לצידה בכל הזדמנות שהייתה לו וביקש לרקוד איתה שוב.

לבסוף, כמות האורחים החלה להידלדל, ומיסייה מרטה העיף מבט בשעון הכיס שלו, והכריז שהגיע הזמן לעזוב.

בנסיעה הביתה הם היו שקטים, כל אחד מהם היה שקוע במחשבותיו; אולי זיכרונות מהערב, והכנות אחרונות לאריזה לקראת השיבה לפריז למחרת היום.

”לילה טוב, לילה טוב, ותודה על ערב נפלא.” אלה נשקה למיסייה ולמאדאם מרטה לרגלי המדרגות ואז הביטה סביבה, מחפשת את קריסטוף כדי שתוכל להיפרד גם ממנו בברכת לילה טוב. הוא לא היה בסביבה, והיא עלתה במדרגות אל חדר השינה שלה, רגליה עייפות מריקוד.

היא חלצה את נעליה בהקלה, כפות רגליה כבר לא היו מורגלות לנעליים אחרי קיץ שלם אותו בילתה מתרוצצת יחפה או בנעלי בד רכות. כשהיא עדיין לבושה בשמלת הנשף שלה, היא הרימה את מברשת השיער, מחליקה את הגלים הסוררים, שהתבהרו אחרי שבועות בשמש.

צליל רטט מכיוון החלון גרם לה לעצור ולהניח את המברשת שלה. שוב, נשמע רחש קל מתריסי העץ, כאילו הושלכו עליהם חלוקי אבן. היא פתחה את התריסים המוגפים והסתכלה החוצה. למטה, לאורו החיוור של הירח, קריסטוף נשא אליה את מבטו. הוא הצמיד את אצבעו לפיו, מסמן לה לרדת.

יחפה, היא אספה את חצאיותיה וירדה למטה על בהונותיה. ליד הדלת הוא אחז בידה, עיניו בוחקות באור הירח.

"זה הלילה האחרון שלנו, והוא יפה מכדי שנבזבז אותו בשינה במיטה. בואי איתי לחוף!"

הם רצו יד ביד לאורך השביל החולי, נעים בין הדיונות ולכיוון החוף, בו גלים שחורים נאנחו, מטיילים את עצמם על החול הכסוף. הירח היה מלא והאיר את האוקיינוס בפס של אור שזהר מהאופק הרחוק אל המקום בו הגלים רחצו את כפות רגליהם על החוף. "תראה, האוקיינוס לובש אבנט של משי לבן הלילה," ציינה אלה. "אני מרגישה כאילו נוכל לעלות על הפס הזה ולרקוד על המים כל הדרך אל הצד השני של העולם."

"הלוואי שיכולנו," מלמל קריסטוף. "אבל אני מעדיף לרקוד איתך במקום."

הוא פשט את זרועותיו והיא נעמדה ביניהן, מניחה לחצאית הסאטן שלה להישמט, מתעלמת מהעובדה שהמכפלת נוגעת בחול הלח ולבטח תיהרס ממי הים. הם רקדו באור הירח, לצלילי הגלים הרוחשים וקריאתו המזדמנת של חרטומן, ראשה של אלה נח על כתפו של קריסטוף.

כשעצרו לבסוף מהריקוד, הוא נרכן והרים דבר מה מהחול לרגליהם.

"בשבילך," אמר, מושיט לה את החפץ. קרני הלבנה נגהו על הקווים המסותתים בעדינות של הקונכייה הלבנה שהחזיקה בכף ידה, קונכיית צדפה ששני חצאיה הוחזקו עדיין יחדיו בצירן המרכזי. הם טיילו במעלה החוף לעבר חול יבש יותר לצד הדיונות והתיישבו. קריסטוף פשט את הז'קט שלו, מניח אותו על כתפיה של אלה, והיא התרפקה עליו, זרועותיו נסגרות סביבה כשנשען לאחור על צלע הדיונה. קולו היה רך ומושתק על ידי הגלים הרודפים זה אחר זה אל החוף שתחתיהם. "מה יש בך, אלה מאדינבורג? למה את גורמת לי להרגיש ככה? כאילו, סוף-סוף, אני יכול לראות בכל זאת אור בקצה המנהרה. אולי אפילו, שייעודי בחיים הוא להיות יותר מאשר פקיד בבנק. את גורמת לי להאמין שאני צריך להילחם חזק יותר על הדברים בהם אני מאמין."

היא הנהנה, ראשה מעורסל בשקע בין כתפו וליבו. "גם אני מרגישה ככה. הקיץ הזה גרם לי להתעורר ולפקוח את עיניי לכל האפשרויות הטמונות בעולם. גרם לי להבין שאני רוצה לחיות חיים גדולים יותר מאלו שדמיינתי עד עכשיו... עד שבאתי הנה... עד שפגשתי אותך." עיניה נצצו באור הירח כשהטתה את פניה מעלה והם התנשקו. רכות שפתיו על שפתיה גרמה לראשה להסתחרר, ולפתע הרגישה כאילו הם נוסקים מעלה על פני האוקיינוס מוצף אור הירח, כמו ציפורי הים במעופן.

האצות לחשו כשרוח הלילה רחשה בתוכן, ואלה שוב פתחה את ידה כדי לבחון את הצדף שנתן לה. קריסטוף נגע בה בעדינות, הופך אותה כך שפני השטח החלקים הפנימיים של שני החצאים היו כשפניהם מעלה.

"אימא שלי קוראת להם 'תליוני נפטון'. את רואה, זה כמו תליון שעונדים סביב הצוואר. הלוואי שיכולתי לתת לך תליון כסף, ואז היינו יכולים להדביק בפנים תמונות שלנו והיית יכולה להחזיק אותנו יחד, גם כשאנחנו בנפרד."

"תליוני נפטון. זה מוצא חן בעיניי." אלה הנהנה. "אשמור עליו כאילו הוא עשוי כסף."

הוא כרך סביב אצבעו תלתל משערה, מלטף את חלקת המשי באגודלו.

"הרגע הבנתי את מי את מזכירה לי!" הוא קרא לפתע. "מהרגע שראיתי אותך על המזח לפני שבועות זה הטריד את מנוחתי, משהו שלא הצלחתי להגיע אליו, וידעתי שאת מזכירה לי משהו שאני מחפש בכל דיוקן שלך שציירת... ועכשיו נזכרתי. ציור של בוטיצ'לי. לידת ונוס. יצא לך לראות אותו? האלה הצעירה, שנולדה מקצף הים, עומדת על צדפה כמו זו, נשטפת אל חופו של אי מכושף. בדיוק כמו שאת נשטפת לכאן, לאיל דה רה, על פני המים, כדי שנוכל למצוא זה את זה. את הונוס שלי, ויום אחד אצייר את תמונתך, בדיוק כפי שעשה בוטיצ'לי, תמונה שתגרום לאנשים להבין שהדבר היחיד החשוב בעולם הוא היופי."

היא חייכה. ואז נשאה אליו את מבטה לאור הירח ונשקה לו שוב, חותמת את ליבותיהם כדי שיהפכו, כמו הצדפה שהחזיקה בידה, לשני חצאים של שלם מושלם.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן